

III

(Akty przygotowawcze)

KOMITET REGIONÓW

INTERACTIO – POSIEDZENIE ZDALNE – 143. SESJA PLENARNA KR-U, 17.3.2021–19.3.2021

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Nowy pakt o migracji i azylu

(2021/C 175/06)

Sprawozdawczyni:	Antje GROTHEER (DE/PES), wiceprzewodnicząca parlamentu kraju związkowego Brema
Dokumenty źródłowe:	<p>Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów dotyczący nowego paktu o migracji i azylu (COM(2020) 609 final)</p> <p>Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz zmieniające dyrektywę Rady 2003/109/WE i proponowane rozporządzenie (UE) XXX/XXX [Fundusz Azylu i Migracji] (COM(2020) 610 final)</p> <p>Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólną procedurę ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylającego dyrektywę 2013/32/UE (COM(2020) 611 final)</p> <p>Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817 (COM(2020) 612 final)</p> <p>Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu (COM(2020) 613 final)</p> <p>Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie ustanowienia systemu Eurodac (COM(2020) 614 final)</p> <p>Zalecenie Komisji w sprawie legalnych dróg uzyskania ochrony w UE: promowanie przesiedleń, przyjmowania ze względów humanitarnych i innych uzupełniających dróg migracji (C(2020) 6467 final)</p> <p>Zalecenie Komisji dotyczące współpracy państw członkowskich w zakresie operacji prowadzonych przez statki należące do podmiotów prywatnych lub przez nie eksploatowane w celach poszukiwawczo-ratowniczych (C(2020) 6468 final)</p>

Zalecenie Komisji w sprawie unijnego mechanizmu na potrzeby zapewnienia gotowości i zarządzania kryzysami związanymi z migracją (plan gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego)

(C(2020) 6469 final)

Komunikat Komisji „Wytyczne Komisji w sprawie wdrożenia przepisów UE dotyczących definiowania procedury ułatwiania bezprawnego wjazdu, tranzytu i pobytu oraz zapobiegania temu procederowi”

(C(2020) 6470 final)

Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów „Plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027”

(COM(2020) 758 final)

I. ZALECANE POPRAWKI

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz zmieniającego dyrektywę Rady 2003/109/WE i proponowane rozporządzenie (UE) XXX/XXX [Fundusz Azylu i Migracji]

Poprawka 1

COM(2020) 610 final, motyw 26

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Należy relokować wyłącznie osoby, w przypadku których istnieje większe prawdopodobieństwo, że będą miały prawo do pobytu w Unii. W związku z tym zakres relokacji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową należy ograniczyć do tych osób, które nie podlegają procedurze granicznej określonej w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedury azylowej].</p>	<p>Należy relokować wyłącznie osoby, w przypadku których istnieje większe prawdopodobieństwo, że będą miały prawo do pobytu w Unii. W związku z tym zakres relokacji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową należy ograniczyć do tych osób, które nie podlegają procedurze granicznej określonej w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedury azylowej]. Komisja Europejska sporządza i regularnie aktualizuje wykaz bezpiecznych krajów do celów ewentualnych procedur powrotu.</p>

Uzasadnienie

W celu prawidłowego stosowania tego kryterium należy wprowadzić przepis, zgodnie z którym Komisja sporządza i regularnie aktualizuje wykaz bezpiecznych krajów do celów ewentualnych procedur powrotu.

Poprawka 2

COM(2020) 610 final, motyw 36

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą oraz osób kwalifikujących się do objęcia ochroną uzupełniającą w celu zapewnienia równego traktowania wszystkich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jak również w celu zagwarantowania spójności z obecnym dorobkiem prawnym Unii w dziedzinie azylu, w szczególności z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie o kwalifikowaniu].</p>	<p>Niniejsze rozporządzenie powinno mieć zastosowanie do osób ubiegających się o ochronę uzupełniającą, osób kwalifikujących się do objęcia ochroną uzupełniającą oraz osób ubiegających się o inne formy ochrony przewidziane przez państwa członkowskie i korzystających z tych form ochrony w celu zapewnienia równego traktowania wszystkich osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób korzystających z ochrony międzynarodowej, jak również w celu zagwarantowania spójności z obecnym dorobkiem prawnym Unii w dziedzinie azylu, w szczególności z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie o kwalifikowaniu].</p>

Uzasadnienie

Należy rozszerzyć zakres stosowania rozporządzenia nie tylko na osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową i uzupełniającą oraz osoby kwalifikujące się do objęcia ochroną międzynarodową i uzupełniającą, ale również na osoby ubiegające się o inne formy ochrony i korzystające z innych form ochrony przewidzianych przez państwa członkowskie.

Poprawka 3

COM(2020) 610 final, motyw 47

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Definicja członka rodziny w niniejszym rozporządzeniu powinna obejmować rodzeństwo osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową. Łączenie rodzeństwa ma szczególne znaczenie dla poprawy możliwości integracji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, a zatem dla ograniczenia niedozwolonego przemieszczania się takich osób. Zakres definicji członka rodziny powinien również odzwierciedlać rzeczywistość obecnych trendów migracyjnych, zgodnie z którymi osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową często przybywają na terytorium państwa członkowskiego po długim okresie tranzytu. Definicja powinna więc uwzględniać rodziny stworzone poza państwem pochodzenia, ale przed przybyciem na terytorium państwa członkowskiego. Oczekuje się, że to niewielkie i ukierunkowane rozszerzenie zakresu definicji ograniczy zachętę do niedozwolonego przemieszczania się w obrębie UE niektórych osób ubiegających się o azyl.</p>	<p>Definicja członka rodziny w niniejszym rozporządzeniu powinna obejmować rodzeństwo osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową. Łączenie rodzeństwa ma szczególne znaczenie dla poprawy możliwości integracji osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, a zatem dla ograniczenia niedozwolonego przemieszczania się takich osób. Zakres definicji członka rodziny powinien również odzwierciedlać rzeczywistość obecnych trendów migracyjnych, zgodnie z którymi osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową często przybywają na terytorium państwa członkowskiego po długim okresie tranzytu. Definicja powinna więc uwzględniać rodziny stworzone poza państwem pochodzenia przed przybyciem i po przybyciu na terytorium państwa członkowskiego. Oczekuje się, że to niewielkie i ukierunkowane rozszerzenie zakresu definicji ograniczy zachętę do niedozwolonego przemieszczania się w obrębie UE niektórych osób ubiegających się o azyl.</p>

Uzasadnienie

W wielu przypadkach rodziny zakładane są w przyjmujących państwach członkowskich, w związku z czym prawo do jedności rodziny musi być zagwarantowane w ramach relokacji, bez względu na czas i miejsce założenia rodziny. W przeciwnym razie istnieje ryzyko wprowadzenia przepisów dyskryminujących.

Poprawka 4

COM(2020) 610 final, motyw 63

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Jako środek solidarnościowy należy przewidzieć wsparcie finansowe z budżetu Unii przeznaczone na wspieranie państw członkowskich, które dokonują relokacji. Aby zachęcić państwa członkowskie do priorytetowego traktowania relokacji małoletnich bez opieki, należy zapewnić większy wkład motywacyjny.</p>	<p>Jako środek solidarnościowy należy przewidzieć wsparcie finansowe z budżetu Unii przeznaczone na wspieranie państw członkowskich, które dokonują relokacji. Aby zachęcić państwa członkowskie do priorytetowego traktowania relokacji małoletnich i podróżujących samotnie kobiet, należy zapewnić większy wkład motywacyjny.</p>

Uzasadnienie

Należy zapewnić większą zachętę finansową do relokacji *wszystkich* dzieci (wraz z rodzicami i rodzeństwem), a nie tylko małoletnich uchodźców bez opieki. Powinno to odnosić się również do kobiet podróżujących samotnie. Według licznych doniesień kobiety i dziewczęta są narażone w ośrodkach recepcyjnych na wysokie ryzyko przemocy ze względu na płeć. Przeludnienie w niektórych greckich hotspotach doprowadziło do znacznego wzrostu niebezpieczeństwa przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć, zwłaszcza wobec kobiet podróżujących samotnie, które często nie są kwaterowane osobno. Ponadto według Komisji szczególnie podatne na zagrożenia migrantki, uchodźczynie i małoletnie bez opieki są narażone na większe ryzyko padnięcia ofiarą handlu ludźmi. Aby możliwie ograniczyć ryzyko, należy zatem wprowadzić większe zachęty finansowe do relokacji kobiet.

Poprawka 5

COM(2020) 610 final, art. 2 lit. w)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>„presja migracyjna” oznacza sytuację, w której do państwa przybywa duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, bądź ryzyko zaistnienia takiej sytuacji, m.in. w przypadku gdy jest to następstwem operacji poszukiwawczo-ratowniczych, w związku z geograficznym położeniem państwa członkowskiego oraz szczególnym rozwojem sytuacji w państwach trzecich, który prowadzi do ruchów migracyjnych obciążających nawet dobrze przygotowane systemy udzielania azylu i przyjmowania oraz wymaga natychmiastowego podjęcia działań;</p>	<p>„presja migracyjna” oznacza sytuację na poziomie lokalnym, regionalnym i/lub krajowym, w której do państwa przybywa duża liczba obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, bądź ryzyko zaistnienia takiej sytuacji, m.in. w przypadku gdy jest to następstwem operacji poszukiwawczo-ratowniczych, w związku z geograficznym położeniem państwa członkowskiego lub jego regionów oraz szczególnym rozwojem sytuacji w państwach trzecich, który prowadzi do ruchów migracyjnych obciążających nawet dobrze przygotowane systemy udzielania azylu i przyjmowania oraz wymaga natychmiastowego podjęcia działań;</p>

Uzasadnienie

W przypadku ruchów migracyjnych, które nie mają wpływu na cały krajowy system azylowy i system przyjmowania, mogą jednak istnieć regiony i miejsca, które znajdują się pod szczególną presją i którym grozi nadmierne przeciążenie.

Poprawka 6

COM(2020) 610 final, art. 6 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie posiadają krajowe strategie mające na celu zapewnienie wystarczającej zdolności do wdrożenia skutecznego systemu zarządzania azylem i migracją zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części. Strategie te obejmują również planowanie ewentualnościowe na szczeblu krajowym, z uwzględnieniem planowania ewentualnościowego na podstawie rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu], rozporządzenia (UE) 2019/1896 (Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej) i dyrektywy XXX/XXX/UE [dyrektywa w sprawie warunków przyjmowania] oraz sprawozdań Komisji opublikowanych w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego. Przedmiotowe krajowe strategie obejmują informacje na temat sposobu, w jaki państwo członkowskie realizuje zasady określone w niniejszej części oraz wypełnia zobowiązania prawne, które z nich wynikają na szczeblu krajowym. Uwzględniają one inne istotne strategie oraz istniejące środki wsparcia, zwłaszcza wprowadzone rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [Fundusz Azylu i Migracji] i rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu], oraz są spójne z krajowymi strategiami dotyczącymi zintegrowanego zarządzania granicami, ustanowionymi zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/1896, i stanowią ich uzupełnienie. W przedmiotowych strategiach należy uwzględnić również wyniki monitorowania prowadzonego przez Agencję ds. Azylu oraz Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej, wyniki oceny przeprowadzonej zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 1053/2013, a także ocen przeprowadzanych zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie kontroli przesiewowej].</p>	<p>Państwa członkowskie dążą do stworzenia krajowych strategii mających na celu zapewnienie wystarczającej zdolności do wdrożenia skutecznego systemu zarządzania azylem i migracją zgodnie z zasadami określonymi w niniejszej części. Strategie te powinny obejmować również planowanie ewentualnościowe na szczeblu lokalnym, regionalnym i krajowym, z uwzględnieniem planowania ewentualnościowego na podstawie rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu], rozporządzenia (UE) 2019/1896 (Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej) i dyrektywy XXX/XXX/UE [dyrektywa w sprawie warunków przyjmowania] oraz sprawozdań Komisji opublikowanych w ramach planu gotowości do reagowania w obszarze migracji i na wypadek kryzysu migracyjnego. Przedmiotowe krajowe strategie powinny opierać się na wielopoziomowej współpracy między zainteresowanymi stronami reprezentującymi władze regionalne i lokalne, sektor publiczny i prywatny oraz społeczeństwo obywatelskie i powinny obejmować informacje na temat sposobu, w jaki państwo członkowskie realizuje zasady określone w niniejszej części oraz wypełnia zobowiązania prawne, które z nich wynikają na szczeblu krajowym. Powinny one uwzględniać inne istotne strategie oraz istniejące środki wsparcia, zwłaszcza wprowadzone rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [Fundusz Azylu i Migracji] i rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [Agencja Unii Europejskiej ds. Azylu], oraz być spójne z krajowymi strategiami dotyczącymi zintegrowanego zarządzania granicami, ustanowionymi zgodnie z art. 8 ust. 6 rozporządzenia (UE) 2019/1896, i stanowią ich uzupełnienie. W przedmiotowych strategiach należy uwzględnić również wyniki monitorowania prowadzonego przez Agencję ds. Azylu oraz Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej, wyniki oceny przeprowadzonej zgodnie z rozporządzeniem Rady nr 1053/2013, a także ocen przeprowadzanych zgodnie z art. 7 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie kontroli przesiewowej].</p>

Uzasadnienie

Obowiązek wprowadzenia strategii krajowych może według KR-u stwarzać problemy, jeśli chodzi o proporcjonalność tego środka. Jednocześnie należy położyć większy nacisk na wymiar lokalny i regionalny, ponieważ strategie muszą być wdrażane właśnie na tych szczeblach.

Poprawka 7

COM(2020) 610 final, art. 11 lit. h)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>że właściwe organy państw członkowskich oraz Agencja ds. Azylu przetwarzają dane osobowe osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, w tym do celów wymiany danych na jej temat, wyłącznie w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia;</p>	<p>że właściwe organy państw członkowskich oraz Agencja ds. Azylu przetwarzają dane osobowe osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową, w tym do celów wymiany danych na jej temat, wyłącznie w celu wypełnienia swoich obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i że tego rodzaju dane nie zostaną przekazane państwu pochodzenia;</p>

Uzasadnienie

Należy wprowadzić zakaz przekazywania krajom pochodzenia wnioskodawców danych, które ich dotyczą. Dane te muszą podlegać absolutnej ochronie prywatności.

Poprawka 8

COM(2020) 610 final, art. 12 ust. 6

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwo członkowskie przeprowadzające indywidualną rozmowę sporządza jej pisemne podsumowanie zawierające co najmniej najważniejsze informacje udzielone przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową podczas rozmowy. Podsumowanie może zostać sporządzone w formie protokołu albo przy użyciu standardowego formularza. Państwo członkowskie zapewnia, aby osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową lub doradca prawny lub inny reprezentujący ją doradca miał w odpowiednim czasie dostęp do tego podsumowania.</p>	<p>Państwo członkowskie przeprowadzające indywidualną rozmowę sporządza jej pisemne podsumowanie zawierające co najmniej najważniejsze informacje udzielone przez osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową podczas rozmowy. Podsumowanie może zostać sporządzone w formie protokołu albo przy użyciu standardowego formularza na podstawie listy kontrolnej. Państwo członkowskie zapewnia, aby osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową lub doradca prawny lub inny reprezentujący ją doradca miał w odpowiednim czasie dostęp do tego podsumowania.</p>

Uzasadnienie

Doprecyzowanie tekstu.

Poprawka 9

COM(2020) 610 final, art. 21

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;">Artykuł 21</p> <p style="text-align: center;">Wjazd</p> <p>1. Jeżeli na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach, o których mowa w art. 30 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, włącznie z danymi, o których mowa w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac], ustalone zostanie, że osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową nielegalnie przekroczyła granicę lądową, morską lub powietrzną państwa członkowskiego, przybywając z państwa trzeciego, za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej odpowiedzialne jest pierwsze państwo członkowskie, do którego w ten sposób wjechała. Odpowiedzialność ta wygasa, jeżeli wniosek zarejestrowano po upływie ponad 3 lat od dnia, w którym nastąpiło takie przekroczenie granicy.</p> <p>2. Przepis przewidziany w ust. 1 stosuje się również w przypadku, gdy osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową sprowadzono na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej.</p> <p>3. Ustępów 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli na podstawie dowodów lub poszlak opisanych w dwóch wykazach wymienionych w art. 30 ust. 4 niniejszego rozporządzenia, włącznie z danymi, o których mowa w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac], ustalono, że osobę ubiegającą się o ochronę międzynarodową relokowano na podstawie art. 57 niniejszego rozporządzenia do innego państwa członkowskiego po przekroczeniu przez nią granicy. W takim przypadku wspomniane inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.</p>	

Uzasadnienie

Ze względu na proponowany mechanizm solidarności i zwiększoną odpowiedzialność operacyjną Europejskiej Agencji Straży Granicznej i Przybrzeżnej Frontex w nowym pakcie o migracji i azylu, a także na obciążenia nakładane na władze lokalne i regionalne w regionach przygranicznych wskutek obowiązkowych procedur granicznych – nic już nie uzasadnia, aby przyznawać odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o azyl w oparciu o kryterium nielegalnego wjazdu przez granicę wewnętrzną. Przeciwnie, kryterium to może uniemożliwić solidarny podział. Ponadto przyznanie państwu członkowskiemu wjazdu odpowiedzialności za osoby sprowadzone na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych może zagrozić skuteczności tych operacji, gdyż państwa członkowskie już w przeszłości odmawiały sprowadzenia osób na ląd ze względu na unikanie odpowiedzialności. Skreślenie art. 21 wniosku (= odpowiedzialność państwa członkowskiego pierwszego wjazdu) w żaden sposób nie zmieniłoby – w większości wykrywanych przypadków nielegalnego wjazdu – zakresu odpowiedzialności państwa leżącego przy granicy zewnętrznej. Artykuł 9 ust. 1 wniosku zobowiązuje osoby ubiegające się o ochronę, aby wnosili o ochronę w państwie pierwszego wjazdu. Zgodnie z art. 8 ust. 2 wniosku państwo to pozostaje odpowiedzialne za procedurę azylową, jeżeli nie ma zastosowania żadne inne kryterium ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za procedurę ochrony. Skreślenie artykułu 21 pozwoliłoby jednak odciążyć administracje krajowe i zmniejszyć koszty, ponieważ w ten sposób znikłyby zbędne obciążenia administracyjne. Już dziś próby wtórnego przekazania mają bardzo nikłe szanse powodzenia, jeśli nie można wykazać na podstawie danych systemu Eurodac, że miał miejsce nielegalny wjazd. Te problemy zniknęłyby dzięki skreśleniu art. 21 wniosku.

Poprawka 10

COM(2020) 610 final, art. 29 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Jeżeli państwo członkowskie, w którym zarejestrowano wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, uzna, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku, niezwłocznie i nie później niż dwa miesiące od daty rejestracji wniosku zwraca się do tego innego państwa członkowskiego o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową. Niezależnie od akapitu pierwszego, w przypadku uzyskania trafienia w systemie Eurodac odnoszącego się do danych zarejestrowanych zgodnie z art. 13 i 14a rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac] lub trafienia w systemie VIS odnoszącego się do danych zarejestrowanych zgodnie z art. 21 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 wniosek o przejęcie przesyła się w ciągu jednego miesiąca od uzyskania tego trafienia. Jeżeli wniosek o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie złożono w terminach określonych w akapitach pierwszym i drugim, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, w którym taki wniosek zarejestrowano. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki, ustalające państwo członkowskie może kontynuować postępowanie w sprawie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego i zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową pomimo upływu terminów określonych w akapitach pierwszym i drugim, jeżeli uzna, że służy to najlepszemu interesowi małoletniego.</p>	<p>Jeżeli państwo członkowskie, w którym zarejestrowano wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, uzna, że inne państwo członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku, niezwłocznie i nie później niż dwa miesiące od daty rejestracji wniosku zwraca się do tego innego państwa członkowskiego o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową. Niezależnie od akapitu pierwszego, w przypadku uzyskania trafienia w systemie Eurodac odnoszącego się do danych zarejestrowanych zgodnie z art. 13 i 14a rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie Eurodac] lub trafienia w systemie VIS odnoszącego się do danych zarejestrowanych zgodnie z art. 21 rozporządzenia (WE) nr 767/2008 wniosek o przejęcie przesyła się w ciągu jednego miesiąca od uzyskania tego trafienia. Jeżeli wniosek o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową nie złożono w terminach określonych w akapitach pierwszym i drugim, odpowiedzialność za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej spoczywa na państwie członkowskim, w którym taki wniosek zarejestrowano. Jeżeli osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową jest małoletnim bez opieki, ustalające państwo członkowskie może, w miarę możliwości po wysłuchaniu osoby małoletniej, kontynuować postępowanie w sprawie ustalenia odpowiedzialnego państwa członkowskiego i zwrócić się do innego państwa członkowskiego o przejęcie osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową pomimo upływu terminów określonych w akapitach pierwszym i drugim, jeżeli uzna, że służy to najlepszemu interesowi małoletniego.</p>

Uzasadnienie

Użyta w tym artykule terminologia wydaje się zbyt uznaniowa w kontekście procedury ustalania odpowiedzialnego państwa członkowskiego i z tego względu lepiej jest przewidzieć, o ile to możliwe, wysłuchanie samego małoletniego.

Poprawka 11

COM(2020) 610 final, art. 55 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W przypadku gdy państwo członkowskie zobowiązuje się do zapewnienia sponsorowania powrotów, a nielegalnie przebywający obywatele państw trzecich, którzy podlegają decyzji nakazującej powrót wydanej przez państwo członkowskie będące beneficjentem, nie wracają lub nie zostają wydalenii w ciągu 8 miesięcy, państwo członkowskie zapewniające sponsorowanie powrotów przenosi dane osoby na własne terytorium zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 57 i 58. Okres ten rozpoczyna się z chwilą przyjęcia aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 53 ust. 1 lub, w stosownych przypadkach, w art. 49 ust. 2.</p>	<p>W przypadku gdy państwo członkowskie zobowiązuje się do zapewnienia sponsorowania powrotów, a nielegalnie przebywający obywatele państw trzecich, którzy podlegają decyzji nakazującej powrót wydanej przez państwo członkowskie będące beneficjentem, nie wracają lub nie zostają wydalenii w ciągu 8 miesięcy, państwo członkowskie zapewniające sponsorowanie powrotów – zasięgnąwszy opinii organów lokalnych i/lub regionalnych, na których teren ma zostać dokonane przekazanie, na temat wykonalności tej operacji – przenosi dane osoby na własne terytorium zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 57 i 58. Okres ten rozpoczyna się z chwilą przyjęcia aktu wykonawczego, o którym mowa w art. 53 ust. 1 lub, w stosownych przypadkach, w art. 49 ust. 2.</p>

Uzasadnienie

Proponowana zmiana służy temu, aby organy lokalne i/lub regionalne, które muszą zakwaterować osoby przybywające na ich teren w ramach sponsorowania powrotów, były w stanie jak najlepiej przygotować się do tego zadania.

Poprawka 12

COM(2020) 610 final, art. 55 ust. 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej jedno z następujących działań prowadzonych przez sponsorujące państwo członkowskie:</p> <p>a) zapewnienie doradztwa w zakresie powrotu i reintegracji nielegalnie przebywającym obywatelom państw trzecich;</p> <p>b) wykorzystanie krajowego programu i zasobów, aby zapewnić nielegalnie przebywającym obywatelom państw trzecich, którzy chcą dobrowolnie wyjechać, wsparcie logistyczne, finansowe i innego rodzaju wsparcie materialne lub rzeczowe, w tym reintegrację;</p> <p>c) prowadzenie lub wspieranie dialogu merytorycznego i wymiany informacji z władzami państw trzecich w celu ułatwienia readmisji;</p>	<p>Środki, o których mowa w ust. 1, obejmują co najmniej jedno z następujących działań prowadzonych przez sponsorujące państwo członkowskie, w stosownych przypadkach po konsultacji z właściwym organem lokalnym i/lub regionalnym państwa członkowskiego będącego beneficjentem:</p> <p>a) zapewnienie doradztwa w zakresie powrotu i reintegracji nielegalnie przebywającym obywatelom państw trzecich;</p> <p>b) wykorzystanie krajowego programu i zasobów, aby zapewnić nielegalnie przebywającym obywatelom państw trzecich, którzy chcą dobrowolnie wyjechać, wsparcie logistyczne, finansowe i innego rodzaju wsparcie materialne lub rzeczowe, w tym reintegrację;</p> <p>c) prowadzenie lub wspieranie dialogu merytorycznego i wymiany informacji z władzami państw trzecich w celu ułatwienia readmisji;</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>d) kontaktowanie się z właściwymi organami państw trzecich w celu zweryfikowania tożsamości obywateli państw trzecich i uzyskania ważnego dokumentu podróży;</p> <p>e) organizowanie – w imieniu państwa członkowskiego będącego beneficjentem – praktycznych ustaleń dotyczących nakazywania powrotów, takich jak loty czarterowe lub regularne bądź inne środki transportu do państwa trzeciego będącego państwem powrotu.</p> <p>Środki te nie mają wpływu na obowiązki i zakres odpowiedzialności państwa członkowskiego będącego beneficjentem określone w dyrektywie 2008/115/WE.</p>	<p>d) kontaktowanie się z właściwymi organami państw trzecich w celu zweryfikowania tożsamości obywateli państw trzecich i uzyskania ważnego dokumentu podróży;</p> <p>e) organizowanie – w imieniu państwa członkowskiego będącego beneficjentem – praktycznych ustaleń dotyczących nakazywania powrotów, takich jak loty czarterowe lub regularne bądź inne środki transportu do państwa trzeciego będącego państwem powrotu.</p> <p>Środki te nie mają wpływu na obowiązki i zakres odpowiedzialności państwa członkowskiego będącego beneficjentem określone w dyrektywie 2008/115/WE.</p>

Uzasadnienie

Proponowana zmiana ma zagwarantować, że organy lokalne i/lub regionalne, które znają relokowane osoby, ponieważ je przyjęły na swoim terenie, będą także włączone w środki działania w ramach sponsorowania, aby zapewnić poszanowanie praw tych osób i sprawny przebieg przenoszenia odpowiedzialności.

Poprawka 13

COM(2020) 610 final, art. 57 ust. 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Przekazanie danej osoby z państwa członkowskiego będącego beneficjentem do państwa członkowskiego relokacji przeprowadza się zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego będącego beneficjentem, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu czterech tygodni od potwierdzenia przez państwo członkowskie relokacji lub od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania decyzji o przekazaniu, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający, zgodnie art. 33 ust. 3.</p>	<p>Przekazanie danej osoby z państwa członkowskiego będącego beneficjentem do państwa członkowskiego relokacji przeprowadza się zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego będącego beneficjentem, po konsultacjach między zainteresowanymi państwami członkowskimi, tak szybko, jak to jest praktycznie możliwe, a najpóźniej w ciągu czterech tygodni od potwierdzenia przez państwo członkowskie relokacji lub od ostatecznej decyzji w sprawie odwołania się lub ponownego rozpoznania decyzji o przekazaniu, w przypadku gdy mają one skutek zawieszający, zgodnie art. 33 ust. 3. Należy jednocześnie zadbać o to, aby na wczesnym etapie poinformowano organy lokalne i regionalne odpowiedzialne za proponowane miejsce relokacji i skonsultowano się z nimi.</p>

Uzasadnienie

Z myślą o umożliwieniu skutecznego przyjęcia należy również bezpośrednio informować właściwe władze lokalne i regionalne i konsultować się z nimi, tak aby mogły odpowiednio przygotować się do przyjęcia osób.

Poprawka 14

COM(2020) 610 final, art. 72

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. art. 16 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„[...]”</p> <p>2. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą również kwalifikować się do otrzymania dodatkowej kwoty w wysokości 10 000 EUR na członków rodziny osób, o których mowa w ust. 1, jeżeli osoby te przyjęto w celu zapewnienia jedności rodziny.”</p> <p>2. art. 17 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„[...]”</p> <p>7. W ramach dostępnych zasobów Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 32 w celu dostosowania w stosownych przypadkach kwoty, o której mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, aby uwzględnić aktualne stopy inflacji, istotne zmiany w dziedzinie przekazywania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób z niej korzystających z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, a także czynniki, które mogą zoptymalizować wykorzystanie zachęty finansowej, jaką stanowią te kwoty.”</p>	<p>1. art. 16 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„[...]”</p> <p>2. W stosownych przypadkach państwa członkowskie mogą również kwalifikować się do otrzymania dodatkowej kwoty w wysokości 10 000 EUR na członków rodziny osób, o których mowa w ust. 1, jeżeli osoby te przyjęto w celu zapewnienia jedności rodziny. W szczególności należy zadbać o to, aby część tej kwoty była wypłacana bezpośrednio organom lokalnym lub regionalnym, na których terenie osoby te są przyjmowane w drodze przesiedlenia bądź przyjęcia ze względów humanitarnych.”</p> <p>2. art. 17 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„[...]”</p> <p>7. W ramach dostępnych zasobów Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 32 w celu dostosowania w stosownych przypadkach kwoty, o której mowa w ust. 1, 2 i 3 niniejszego artykułu, aby uwzględnić aktualne stopy inflacji, istotne zmiany w dziedzinie przekazywania osób ubiegających się o ochronę międzynarodową oraz osób z niej korzystających z jednego państwa członkowskiego do innego państwa członkowskiego, a także czynniki, które mogą zoptymalizować wykorzystanie zachęty finansowej, jaką stanowią te kwoty. W szczególności należy zadbać o to, aby część tej kwoty była wypłacana bezpośrednio organom lokalnym lub regionalnym, na których terenie osoby te są przyjmowane.”</p>

Uzasadnienie

Proponowane uzupełnienia mają zagwarantować, że właściwe władze lokalne lub regionalne otrzymają niezbędne wsparcie finansowe.

Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego wspólną procedurę ubiegania się o ochronę międzynarodową w Unii i uchylającego dyrektywę 2013/32/UE

Poprawka 15

COM(2020) 611 final, pkt 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>motyw 31 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„(31) W celu zagwarantowania praw osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową decyzja w sprawie jej wniosku powinna zostać wydana na piśmie. W przypadku gdy w danej decyzji nie udzielono ochrony międzynarodowej, osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powinna otrzymać Uzasadnienie faktyczne i prawne tej decyzji oraz informacje o jej skutkach oraz o możliwościach odwołania się od niej.</p> <p>(31a) W celu zwiększenia efektywności procedur oraz zmniejszenia ryzyka ucieczki i prawdopodobieństwa niedozwolonego przemieszczania się należy zapewnić, aby nie było luk proceduralnych między wydaniem decyzji odmownej w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej a decyzją nakazującą powrót. Wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, których wnioski zostały odrzucone, należy niezwłocznie wydać decyzję nakazującą powrót. Bez uszczerbku dla prawa do skutecznego środka zaskarżenia decyzja nakazująca powrót powinna albo stanowić część decyzji odmownej w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, albo, jeżeli stanowi odrębny akt, zostać wydana jednocześnie z decyzją odmowną i łącznie tą decyzją.”;</p>	<p>(i) motyw 10 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„(10) Należy zmobilizować zasoby Funduszu Azylu, Migracji i Integracji w celu zapewnienia odpowiedniego wsparcia dla wysiłków państw członkowskich w zakresie stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności tych państw członkowskich, których systemy azylowe i systemy przyjmowania poddawane są szczególnej i nieproporcjonalnej presji. Należy udostępnić odpowiednie zasoby również organom lokalnym i regionalnym, w tym zapewnić im możliwość bezpośredniego dostępu do Funduszu Azylu, Migracji i Integracji. UE musi też przeznaczyć konkretne fundusze na to, by regiony znajdujące się pod większą presją migracyjną, zwłaszcza położone na granicach zewnętrznych UE, mogły radzić sobie z przyjmowaniem małoletnich bez opieki przybywających na ich terytoria oraz pomaganiem im.”;</p> <p>(ii) motyw 31 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„(31) W celu zagwarantowania praw osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową decyzja w sprawie jej wniosku powinna zostać wydana na piśmie. W przypadku gdy w danej decyzji nie udzielono ochrony międzynarodowej, osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową powinna otrzymać Uzasadnienie faktyczne i prawne tej decyzji oraz informacje o jej skutkach oraz o możliwościach odwołania się od niej.</p> <p>(31a) W celu zwiększenia efektywności procedur oraz zmniejszenia ryzyka ucieczki i prawdopodobieństwa niedozwolonego przemieszczania się należy zapewnić, aby nie było luk proceduralnych między wydaniem decyzji odmownej w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej a decyzją nakazującą powrót. Wobec osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, których wnioski zostały odrzucone i w stosunku do których państwo członkowskie nie postanowiło o wydaniu niezależnego zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego do pobytu ze względu na ciężką sytuację albo z przyczyn humanitarnych lub z innych przyczyn, należy niezwłocznie wydać decyzję nakazującą powrót. Bez uszczerbku dla prawa do skutecznego środka zaskarżenia decyzja nakazująca powrót powinna albo stanowić część decyzji odmownej w sprawie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, albo, jeżeli stanowi odrębny akt, zostać wydana jednocześnie z decyzją odmowną i łącznie tą decyzją.”;</p>

Uzasadnienie

Zalecenie to ma na celu wzmocnienie struktur regionalnych i lokalnych i odpowiada postulatowi sformułowanemu już wcześniej przez KR w tym zakresie. Ponadto ważne jest, aby UE przeznaczyła specjalne środki dla regionów doświadczających większej presji migracyjnej.

Poprawka 16

COM(2020) 611 final, pkt 5, motyw 40h

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Stosując procedurę graniczną mającą na celu przeprowadzenie powrotu, należy stosować niektóre przepisy [przekształconej dyrektywy powrotowej], ponieważ przepisy te regulują elementy procedury powrotu, które nie są określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności definicje, korzystniejsze przepisy, zasadę non-refoulement, dobro dziecka, życie rodzinne i stan zdrowia, ryzyko ucieczki, obowiązek współpracy, termin na dobrowolny wyjazd, decyzję nakazującą powrót, wydalenie, odroczenie wydalenia, powrót i wydalenie małoletnich bez opieki, zakazy wjazdu, zabezpieczenia do czasu powrotu, środek detencyjny, warunki zatrzymania, zatrzymanie osób małoletnich i rodzin oraz sytuacje nadzwyczajne. Aby zmniejszyć ryzyko niedozwolonego wjazdu i przemieszczania się nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego podlegających procedurze granicznej mającej na celu przeprowadzenie powrotu, można przyznać nielegalnie przebywającym obywatelom państwa trzeciego nieprzekraczający 15 dni termin na dobrowolny wyjazd, bez uszczerbku dla możliwości dobrowolnego wywiązania się z obowiązku powrotu w dowolnej chwili.</p>	<p>Stosując procedurę graniczną mającą na celu przeprowadzenie powrotu, należy stosować niektóre przepisy [przekształconej dyrektywy powrotowej], ponieważ przepisy te regulują elementy procedury powrotu, które nie są określone w niniejszym rozporządzeniu, w szczególności definicje, korzystniejsze przepisy, zasadę non-refoulement, dobro dziecka, życie rodzinne i stan zdrowia, ryzyko ucieczki, obowiązek współpracy, termin na dobrowolny wyjazd, decyzję nakazującą powrót, wydalenie, odroczenie wydalenia, powrót i wydalenie małoletnich bez opieki, zakazy wjazdu, zabezpieczenia do czasu powrotu, środek detencyjny, warunki zatrzymania oraz sytuacje nadzwyczajne. Aby zmniejszyć ryzyko niedozwolonego wjazdu i przemieszczania się nielegalnie przebywających obywateli państwa trzeciego podlegających procedurze granicznej mającej na celu przeprowadzenie powrotu, można przyznać nielegalnie przebywającym obywatelom państwa trzeciego nieprzekraczający 15 dni termin na dobrowolny wyjazd, bez uszczerbku dla możliwości dobrowolnego wywiązania się z obowiązku powrotu w dowolnej chwili.</p>

Uzasadnienie

KR opowiada się za całkowitym odstąpieniem od zatrzymywania dzieci.

Poprawka 17

COM(2020) 611 final, pkt 13, artykuł 35a

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Odrzucenie wniosku i wydanie decyzji nakazującej powrót</p> <p>W przypadku gdy wniosek zostanie odrzucony jako niedopuszczalny, nieuzasadniony lub całkowicie nieuzasadniony, zarówno w odniesieniu do statusu uchodźcy, jak i ochrony uzupełniającej, albo jako w sposób dorozumiany lub wyraźnie wycofany, państwa członkowskie wydają decyzję nakazującą powrót zgodną z dyrektywą XXX/XXX/UE [dyrektywa powrotowa]. Decyzję nakazującą powrót wydaje się w ramach decyzji o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub w odrębnym akcie. W przypadku gdy decyzja nakazująca powrót jest wydawana jako odrębny akt, wydaje się ją w jednocześnie z decyzją o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i łącznie z tą decyzją.”;</p>	<p>Odrzucenie wniosku i wydanie decyzji nakazującej powrót</p> <p>W przypadku gdy wniosek zostanie odrzucony jako niedopuszczalny, nieuzasadniony lub całkowicie nieuzasadniony, zarówno w odniesieniu do statusu uchodźcy, jak i ochrony uzupełniającej, albo jako w sposób dorozumiany lub wyraźnie wycofany i państwo członkowskie nie postanowi o wydaniu danej osobie niezależnego zezwolenia na pobyt lub innego zezwolenia upoważniającego ją do pobytu ze względu na jej ciężką sytuację, ze względów humanitarnych lub z innych przyczyn, państwa członkowskie wydają decyzję nakazującą powrót zgodną z dyrektywą XXX/XXX/UE [dyrektywa powrotowa]. Decyzję nakazującą powrót wydaje się w ramach decyzji o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej lub w odrębnym akcie. W przypadku gdy decyzja nakazująca powrót jest wydawana jako odrębny akt, wydaje się ją w jednocześnie z decyzją o odrzuceniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej i łącznie z tą decyzją.”;</p>

Uzasadnienie

Wniosek Komisji w obecnym brzmieniu zakazuje państwom członkowskim, aby bez wszczynania procedury powrotu udzielały ochrony z innych względów humanitarnych lub rodzinnych poza ochroną międzynarodową. Stoi to w sprzeczności z art. 3 ust. 2 wniosku COM(2016) 466 final („rozporządzenie o kwalifikowaniu”), który gwarantuje właśnie to prawo państw członkowskich („Niniejsze rozporządzenie nie ma zastosowania do innych krajowych statusów humanitarnych przyznawanych przez państwa członkowskie na mocy prawa krajowego osobom, które nie kwalifikują się do otrzymania statusu uchodźcy lub statusu ochrony uzupełniającej”). Ponadto w pewnych okolicznościach państwa członkowskie są nawet zobowiązane do udzielenia ochrony; dzieje się tak na przykład w przypadkach zagrożenia zdrowia, jak to w swoim orzecznictwie – od czasu wyroku w sprawie M'Bodj – wyjaśnia Trybunał Sprawiedliwości. Zresztą zważywszy na wynikający z art. 6 ust. 1 dyrektywy 2008/115/WE („dyrektywa powrotowa”) obowiązek podjęcia decyzji nakazującej powrót w przypadku nielegalnego pobytu, przepis ten wydaje się zbędny. Proponowana zmiana jest zgodna z art. 6 ust. 4 dyrektywy powrotowej.

Poprawka 18

COM(2020) 611 final, pkt 14, art. 40 ust. 1 lit. i)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>i) osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową posiada obywatelstwo lub – w przypadku bezpaństwowców – poprzednie miejsce zwykłego pobytu w państwie trzecim, dla którego obywateli wskaźnik przyznawania ochrony międzynarodowej przez organ rozstrzygający wynosi – zgodnie z najnowszymi dostępnymi średnimi rocznymi ogólnounijnymi danymi Eurostatu – 20 % lub mniej, chyba że w danym państwie trzecim nastąpiła istotna zmiana od czasu publikacji odpowiednich danych Eurostatu lub osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową należy do kategorii osób, w przypadku których wskaźnika 20 % lub mniej nie można uznać za reprezentatywny w odniesieniu do ich potrzeb w zakresie ochrony”;</p> <p>[...]</p>	<p>w art. 40 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) w ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„i) wniosek osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową można na podstawie informacji uzyskanych we wstępnym wywiadzie rozpatrzyć indywidualnie w krótkim czasie, a w przypadku odrzucenia wniosku istnieje rozsądne prawdopodobieństwo szybkiego powrotu do państwa pochodzenia lub do państwa trzeciego gotowego do przyjęcia;”;</p> <p>[...]</p>

Uzasadnienie

Powiązanie sankcji z obywatelstwem, powstające wskutek powiązania ze wskaźnikami przyznawania ochrony międzynarodowej, jest niezgodne z zakazami dyskryminacji wynikającymi z prawa międzynarodowego i europejskiego, jeżeli w danym przypadku brak jakiegokolwiek uzasadnienia. KR proponuje zatem procedurę nakierowaną na możliwość powrotu i prawdopodobieństwo szybkiej decyzji w indywidualnych przypadkach, tak jak to jest stosowane w szwajcarskiej procedurze azylowej od 2019 r. W ten sposób można by podejmować znacznie więcej decyzji w krótkim czasie niż w przypadku powiązania ze wskaźnikiem przyznawania ochrony. Przyczynia się to też zwłaszcza do zmniejszenia obciążenia organów lokalnych i regionalnych na obszarach przygranicznych. Model ten umożliwi ponadto szybkie podejmowanie decyzji o przyznaniu ochrony, a tym samym może trwale przyspieszyć integrację osób wyraźnie potrzebujących ochrony takich jak osoby uprawnione do ochrony międzynarodowej, które uratowano na morzu.

Poprawka 19

COM(2020) 611 final, pkt 14, art. 40 ust. 5 lit. c)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>[...]</p> <p>b) w ust. 5 dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„c) <i>osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową posiada obywatelstwo lub – w przypadku bezpaństwowców – poprzednie miejsce zwykłego pobytu w państwie trzecim, dla którego obywatele wskaźnik przyznawania ochrony międzynarodowej przez organ rozstrzygający wynosi – zgodnie z najnowszymi dostępnymi średnimi rocznymi ogólnounijnymi danymi Eurostatu – 20 % lub mniej, chyba że w danym państwie trzecim nastąpiła istotna zmiana od czasu publikacji odpowiednich danych Eurostatu lub osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową należy do kategorii osób, w przypadku których wskaźnika 20 % lub mniej nie można uznać za reprezentatywny w odniesieniu do ich potrzeb w zakresie ochrony;</i>”;</p>	<p>[...]</p> <p>b) w ust. 5 dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„c) <i>wniosek osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową można na podstawie informacji uzyskanych we wstępnym wywiadzie rozpatrzyć indywidualnie w krótkim czasie, a w przypadku odrzucenia wniosku istnieje rozsądne prawdopodobieństwo szybkiego powrotu do państwa pochodzenia lub do państwa trzeciego gotowego do przyjęcia;</i>”;</p>

Uzasadnienie

Powiązanie sankcji z obywatelstwem, powstające wskutek powiązania ze wskaźnikami przyznawania ochrony międzynarodowej, jest niezgodne z zakazami dyskryminacji wynikającymi z prawa międzynarodowego i europejskiego, jeżeli w danym przypadku brak jakiegokolwiek uzasadnienia. KR proponuje zatem procedurę nakierowaną na możliwość powrotu i prawdopodobieństwo szybkiej decyzji w indywidualnych przypadkach, tak jak to jest stosowane w szwajcarskiej procedurze azylowej od 2019 r. W ten sposób można by umożliwić podejmowanie znacznie większej liczby decyzji w krótkim czasie niż w przypadku powiązania ze wskaźnikiem przyznawania ochrony. Przyczynia się to też zwłaszcza do zmniejszenia obciążenia organów lokalnych i regionalnych na obszarach przygranicznych. Model ten umożliwia ponadto szybkie podejmowanie decyzji o przyznaniu ochrony, a tym samym może trwale przyspieszyć integrację osób wyraźnie potrzebujących ochrony takich jak osoby uprawnione do ochrony międzynarodowej, które uratowano na morzu.

Poprawka 20

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwo członkowskie rozpatruje wniosek w ramach procedury granicznej w przypadkach, o których mowa w ust. 1, gdy mają zastosowanie okoliczności, o których mowa w art. 40 ust. 1 lit. c), f) lub i).</p>	<p>Państwo członkowskie rozpatruje wniosek w ramach procedury granicznej w przypadkach, o których mowa w ust. 1, gdy mają zastosowanie okoliczności, o których mowa w art. 40 ust. 1 lit. f) lub i) oraz w art. 40 ust. 1 lit. c) tylko wtedy, gdy okoliczności wskazują, że w danym indywidualnym przypadku można oczekiwać szybkiej decyzji i powrotu.</p>

Uzasadnienie

Zmniejszyłoby to obciążenie organów lokalnych i regionalnych, na których terenie osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową przebywają podczas trwania procedur granicznych.

Poprawka 21

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 5

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Procedurę graniczną można stosować wobec małoletnich bez opieki oraz małoletnich poniżej 12. roku życia i członków ich rodzin wyłącznie w przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 5 lit. b).</p>	<p>Procedurę graniczną można stosować wobec małoletnich i towarzyszących im członków ich rodzin wyłącznie w przypadkach, o których mowa w art. 40 ust. 5 lit. b), lub w przypadkach, gdy można oczekiwać szybkiego udzielenia ochrony międzynarodowej w następstwie rozpatrzenia wniosku na podstawie art. 40 ust. 5 lit. c). Małoletnich nie należy umieszczać w ośrodku detencyjnym podczas stosowania procedur granicznych.</p>

Uzasadnienie

Ochrona małoletnich na mocy prawa międzynarodowego przysługuje jednakowo wszystkim osobom poniżej 18 roku życia. Specjalne procedury należy zatem stosować tylko wtedy, gdy leży to w interesie małoletniego albo jest w indywidualnym przypadku uzasadnione z ważnych względów w rozumieniu art. 40 ust. 5 lit. b) wniosku („zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego”). Zatrzymanie nie powinno być możliwe w oparciu o względy proceduralne. Takie podejście, ukierunkowane na dobro małoletnich i interesy bezpieczeństwa państw członkowskich, jest zgodne z wcześniejszymi stanowiskami KR-u.

Poprawka 22

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 9 lit. b)

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie nie stosują procedury granicznej lub zaprzestają jej stosowania na dowolnym etapie procedury, jeżeli:</p> <p>(...)</p> <p>b) nie można udzielić niezbędnego wsparcia osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową potrzebującym szczególnych gwarancji proceduralnych w miejscach, o których mowa w ust. 14;</p>	<p>Państwa członkowskie nie stosują procedury granicznej lub zaprzestają jej stosowania na dowolnym etapie procedury, jeżeli:</p> <p>(...)</p> <p>b) osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową potrzebują szczególnych gwarancji proceduralnych, chyba że w danym przypadku gwarantuje się, że można im udzielić niezbędnego wsparcia w miejscach, o których mowa w ust. 14;</p>

Uzasadnienie

Osoby potrzebujące szczególnych gwarancji proceduralnych muszą w poszczególnych przypadkach mieć dostęp do odpowiednich środków wsparcia, w przeciwnym razie nie można ich skierować na ścieżkę procedury granicznej.

Poprawka 23

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 11

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Procedura graniczna mająca na celu rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej powinna trwać jak najkrócej, a jednocześnie gwarantować pełne i rzetelne rozpatrywanie wniosków. Obejmuje ona decyzję, o której mowa w ust. 2 i 3, oraz każdą ewentualną decyzję w sprawie odwołania i należy ją zakończyć w terminie 12 tygodni od daty zarejestrowania wniosku. Po upływie tego okresu osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową zezwala się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy zastosowanie ma art. 41a ust. 1.</p> <p>Na zasadzie odstępstwa od terminów określonych w art. 34, art. 40 ust. 2 i art. 55 państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące czasu trwania procedury rozpatrywania wniosku i procedury odwoławczej, w których zapewniają, aby w przypadku odwołania od decyzji o odrzuceniu wniosku w ramach procedury granicznej rozstrzygnięcie w sprawie takiego odwołania zostało wydane w terminie 12 tygodni od daty zarejestrowania wniosku.</p>	<p>Procedura graniczna mająca na celu rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej powinna trwać jak najkrócej, aby pomóc w odciążeniu regionów przygranicznych, a jednocześnie gwarantować pełne i rzetelne rozpatrywanie wniosków. Obejmuje ona decyzję, o której mowa w ust. 2 i 3, oraz każdą ewentualną decyzję w sprawie odwołania i należy ją zakończyć w terminie 8 tygodni od daty zarejestrowania wniosku. Po upływie tego okresu osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową zezwala się na przejazd w głąb terytorium państwa członkowskiego, z wyjątkiem przypadków, gdy zastosowanie ma art. 41a ust. 1. Na zasadzie odstępstwa od terminów określonych w art. 34, art. 40 ust. 2 i art. 55 państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące czasu trwania procedury rozpatrywania wniosku i procedury odwoławczej, w których zapewniają, aby w przypadku odwołania od decyzji o odrzuceniu wniosku w ramach procedury granicznej rozstrzygnięcie w sprawie takiego odwołania zostało wydane w terminie 8 tygodni od daty zarejestrowania wniosku.</p>

Uzasadnienie

Termin 20 tygodni jest nieracjonalnie długi i zobowiązuje wnioskodawców do pozostania w strefach tranzytowych, a to stanowi nieproporcjonalne obciążenie dla regionów przygranicznych. W wyroku w sprawie węgierskiej strefy tranzytowej z dnia 14 maja 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) stwierdził, że „szczególne procedury [na granicy] muszą zostać przeprowadzone w rozsądnym terminie” i stwierdza, że już po upływie czterech tygodni należy zezwolić na wszczęcie zwykłej procedury. Ponieważ sytuacja w strefie tranzytowej polega na pozbawieniu wolności, procedury graniczne w strefach tranzytowych muszą być przeprowadzane szybko. Okres dłuższy niż osiem tygodni, który już teraz dwukrotnie przekracza dopuszczalny termin zgodnie z art. 43 dyrektywy w sprawie procedur azyłowych (4 tygodni), byłby najprawdopodobniej postrzegany jako nierozsądny zarówno przez TSUE, jak i Europejski Trybunał Praw Człowieka. Okres ośmiu tygodni wystarczy na przeprowadzenie procedury azyłowej w większości przypadków. Jeżeli procedura kończy się wydaniem decyzji odmownej, na procedurę powrotu przewidziano dodatkowe osiem tygodni. Jeżeli cała procedura trwa dłużej niż trzy miesiące, nie jest prawdopodobne, aby powrót mógł zostać przeprowadzony szybko, jak przewidziano dla procedury granicznej.

Poprawka 24

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 13

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Podczas rozpatrywania wniosków podlegających procedurze granicznej osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową są przetrzymywane na granicy zewnętrznej, w jej pobliżu albo w strefach tranzytowych. Najpóźniej [dwa miesiące od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o miejscach, w których będzie prowadzona procedura graniczna – na granicach wewnętrznych, w pobliżu granic zewnętrznych albo w strefach tranzytowych – w tym przy stosowaniu ust. 3, oraz zapewnia, aby przepustowość tych miejsc była wystarczająca do rozpatrzenia wniosków objętych tym ustępem. Wszelkie zmiany miejsc, w których stosowana jest procedura graniczna, zgłasza się Komisji dwa miesiące przed wejściem tych zmian w życie.</p>	<p>Podczas rozpatrywania wniosków podlegających procedurze granicznej osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową są przetrzymywane na granicy zewnętrznej, w jej pobliżu albo w strefach tranzytowych. Najpóźniej [dwa miesiące od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia] każde państwo członkowskie powiadamia Komisję o miejscach, w których będzie prowadzona procedura graniczna – na granicach wewnętrznych, w pobliżu granic zewnętrznych albo w strefach tranzytowych – w tym przy stosowaniu ust. 3, oraz zapewnia, aby przepustowość tych miejsc była wystarczająca do rozpatrzenia wniosków objętych tym ustępem. Do powiadomienia dołącza się sprawozdanie z konsultacji z właściwym organem lokalnym lub regionalnym, na którego terenie procedury te mają być przeprowadzane. Wszelkie zmiany miejsc, w których stosowana jest procedura graniczna, zgłasza się Komisji dwa miesiące przed wejściem tych zmian w życie.</p>

Uzasadnienie

Przy planowaniu miejsc przeprowadzania procedur granicznych ważne jest, aby należycie uwzględnić potrzeby właściwych organów lokalnych i regionalnych.

Poprawka 25

COM(2020) 611 final, pkt 15, art. 41 ust. 14

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W sytuacjach, w których przepustowość miejsc zgłoszonych przez państwa członkowskie na podstawie ust. 14 jest tymczasowo niewystarczająca do rozpatrzenia wniosków osób ubiegających się o ochronę międzynarodową objętych przepisami ust. 3, państwa członkowskie mogą wyznaczyć inne miejsca na terytorium państwa członkowskiego i po powiadomieniu Komisji o tym fakcie umieścić tam osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową tymczasowo i możliwie najkrótszy okres.”;</p>	<p>W sytuacjach, w których przepustowość miejsc zgłoszonych przez państwa członkowskie na podstawie ust. 14 jest tymczasowo niewystarczająca do rozpatrzenia wniosków osób ubiegających się o ochronę międzynarodową objętych przepisami ust. 3, państwa członkowskie mogą, po uprzedniej konsultacji z właściwymi organami lokalnymi i regionalnymi, wyznaczyć inne miejsca na terytorium państwa członkowskiego i po powiadomieniu Komisji o tym fakcie umieścić tam osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową tymczasowo i na możliwie najkrótszy okres.”;</p>

Uzasadnienie

Przy planowaniu miejsc przeprowadzania procedur granicznych ważne jest, aby należycie uwzględnić potrzeby właściwych organów lokalnych i regionalnych.

Poprawka 26

COM(2020) 611 final, pkt 16, art. 41a ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Osoby, o których mowa w ust. 1, są przetrzymanywane przez okres nieprzekraczający 12 tygodni w miejscach na granicy zewnętrznej, w jej pobliżu lub w strefach tranzytowych; w przypadku gdy państwo członkowskie nie może ich umieścić w tych miejscach, może skorzystać z innych lokalizacji na swoim terytorium. Ten 12-tygodniowy termin liczy się od chwili, w której osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową – obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec – nie ma już prawa do pozostania lub nie ma zezwolenia na pozostanie.</p>	<p>Osoby, o których mowa w ust. 1, są zakwaterowywane przez okres nieprzekraczający 8 tygodni w miejscach na granicy zewnętrznej, w jej pobliżu lub w strefach tranzytowych; w przypadku gdy państwo członkowskie nie może ich umieścić w tych miejscach, może, po konsultacji z właściwymi władzami lokalnymi i regionalnymi, skorzystać z innych lokalizacji na swoim terytorium. Ten 8-tygodniowy termin liczy się od chwili, w której osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową – obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec – nie ma już prawa do pozostania lub nie ma zezwolenia na pozostanie.</p>

Uzasadnienie

Przy planowaniu miejsc przeprowadzania procedur granicznych ważne jest, aby należycie uwzględnić potrzeby właściwych organów lokalnych i regionalnych. Podobnie na przeprowadzenie procedury powrotu powinno być dostępne nie więcej niż 8 tygodni w celu złączenia presji na regiony przygraniczne. W wyroku w sprawie węgierskiej strefy tranzytowej z dnia 14 maja 2020 r. Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) stwierdził, że „szczególne procedury [na granicy] muszą zostać przeprowadzone w rozsądnym terminie” i stwierdza, że już po upływie czterech tygodni należy zezwolić na wszczęcie zwykłej procedury. Ponieważ sytuacja w strefie tranzytowej polega na pozbawieniu wolności, procedury graniczne w strefach tranzytowych muszą być przeprowadzane szybko. Okres dłuższy niż osiem tygodni, który już teraz dwukrotnie przekracza dopuszczalny termin zgodnie z art. 43 dyrektywy w sprawie procedur azylowych (4 tygodni), byłby najprawdopodobniej postrzegany jako nierozsądny zarówno przez TSUE, jak i Europejski Trybunał Praw Człowieka. Okres ośmiu tygodni wystarczy na przeprowadzenie procedury azylowej w większości przypadków. Jeżeli procedura kończy się wydaniem decyzji odmownej, na procedurę powrotu przewidziano dodatkowo osiem tygodni. Jeżeli cała procedura trwa dłużej niż trzy miesiące, nie jest prawdopodobne, aby powrót mógł zostać przeprowadzony szybko, jak przewidziano dla procedury granicznej. Zgodnie z art. 34 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie procedury azylowej z 2016 r. przewiduje się, że decyzje w sprawie dopuszczalności i stosowania umów z państwami trzecimi muszą być podejmowane w terminie jednego miesiąca. Okres dłuższy niż dwa miesiące na wydanie decyzji w ramach procedury granicznej byłby zatem nierozsądny z prawnego punktu widzenia. Należy również przewidzieć krótki okres, ponieważ istnieje większe prawdopodobieństwo, że powroty będą miały miejsce po przeprowadzeniu szybkiej procedury przy minimalnym czasie oczekiwania. Ponadto terminologia musi być spójna we wniosku, a niejednoznacznych terminów, które mogłyby oznaczać de facto zatrzymanie, takich jak „zatrzymywane”, należy unikać i zastąpić je sformułowaniem precyzyjnym pod względem prawnym, takim jak sformułowanie „zakwaterowane”, zgodnie ze zmienioną dyrektywą w sprawie warunków przyjmowania.

Poprawka 27

COM(2020) 611 final, pkt 18, art. 53 ust. 9

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie przewidują tylko jedną instancję odwoławczą w odniesieniu do decyzji podjętej w ramach procedury granicznej.</p>	<p>W odniesieniu do decyzji podjętej w ramach procedury granicznej państwa członkowskie zapewniają środek zaskarżenia zgodnie z art. 47 Karty praw podstawowych. W przypadku odwołań mają zastosowanie terminy przewidziane w prawie krajowym zgodnie z art. 55. Osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową mają prawo do pozostania na terytorium w okresie na wniesienie odwołania i w oczekiwaniu na jego wynik zgodnie z art. 54.</p>

Uzasadnienie

Szytywne ograniczenie do jednego tylko środka odwoławczego oraz ścisły termin w odniesieniu do procedur granicznych kolidują z kompetencjami państw członkowskich, które są niezależne pod względem proceduralnym w zakresie zapewniania środków zaskarżenia w kontekście procedur granicznych. Są one jednak zobowiązane do przestrzegania art. 47 Karty praw podstawowych, zgodnie z orzecnictwem TSUE, które stanowi, że przepisy dotyczące środków odwoławczych muszą być zgodne z zasadą niedyskryminacji oraz z zasadami równoważności i skuteczności. Oznacza to, że dyskryminacja w stosunku do innych osób ubiegających się o azyl i nierówne traktowanie w zestawieniu z innymi porównywalnymi postępowaniami przed sądami administracyjnymi nie są dozwolone. Proponowana poprawka zapewnia zgodność z tymi wymogami. Podobnie termin, w którym należy udzielić odpowiedzi na odwołanie, nie może być ustalony jednolicie na szczeblu UE, a zatem najlepszym rozwiązaniem jest powiązanie go z krajowymi przepisami administracyjnymi.

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającego kontrolę przesiewową obywateli państw trzecich na granicach zewnętrznych oraz zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 767/2008, (UE) 2017/2226, (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/817

Poprawka 28

COM(2020) 612 final, motyw 12

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Kontrola przesiewowa powinna być przeprowadzana na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu, zanim dane osoby otrzymają zgodę na wjazd na terytorium. Państwa członkowskie powinny stosować środki zgodnie z prawem krajowym, aby uniemożliwić osobom poddawanym kontroli przesiewowej wjazd na terytorium w trakcie tej kontroli. W indywidualnych przypadkach, jeżeli jest to wymagane, środki te mogą obejmować zatrzymanie, z zastrzeżeniem prawa krajowego regulującego tę kwestię.</p>	<p>Kontrola przesiewowa powinna być przeprowadzana na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu. Państwa członkowskie powinny stosować środki zgodnie z prawem krajowym, aby uniemożliwić osobom poddawanym kontroli przesiewowej przejazd w głąb terytorium w trakcie tej kontroli. W indywidualnych przypadkach, jeżeli jest to wymagane, środki te mogą, z wyłączeniem przypadku małoletnich, obejmować zatrzymanie, z zastrzeżeniem prawa krajowego regulującego tę kwestię. Jeżeli w wyniku kontroli przesiewowej odmawia się dalszego przemieszczania się, zastosowanie ma art. 14 kodeksu granicznego Schengen.</p>

Uzasadnienie

Prawo międzynarodowe uniemożliwia pozbawianie dzieci wolności ze względów administracyjnych i według TSUE małoletni nie mogą być systematycznie traktowani jak osoby dorosłe w kontekście migracji. Odmowa dalszego przemieszczania się po przeprowadzeniu kontroli przesiewowej musi być w pełni uzasadniona, zgodnie z kodeksem granicznym Schengen.

Poprawka 29

COM(2020) 612 final, motyw 20

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Państwa członkowskie powinny określić odpowiednie miejsca przeprowadzania kontroli przesiewowej na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu, biorąc pod uwagę warunki geograficzne i istniejącą infrastrukturę, zapewniając, aby zatrzymani obywatele państw trzecich, jak również ci, którzy zgłoszą się na przejściu granicznym, mogli zostać szybko poddani kontroli przesiewowej. Zadania związane z kontrolą przesiewową mogą być wykonywane na obszarach hotspotów, o których mowa w art. 2 pkt 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896²³.</p>	<p>Państwa członkowskie powinny określić odpowiednie miejsca przeprowadzania kontroli przesiewowej, biorąc pod uwagę opinie właściwych organów lokalnych i regionalnych, warunki geograficzne i istniejącą infrastrukturę, zapewniając, aby zatrzymani obywatele państw trzecich, jak również ci, którzy zgłoszą się na przejściu granicznym, mogli zostać szybko poddani kontroli przesiewowej. Zadania związane z kontrolą przesiewową mogą być wykonywane na obszarach hotspotów, o których mowa w art. 2 pkt 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/1896²³.</p>

Uzasadnienie

Państwa członkowskie powinny móc wybrać odpowiednie miejsca zgodnie ze swoimi krajowymi uwarunkowaniami i możliwościami. W szczególności powinny móc zrekompensować szczególne obciążenie regionów położonych na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu dzięki możliwościom decentralizacji. Ważne jest zarazem, aby przy planowaniu miejsc do przeprowadzania kontroli przesiewowej należycie uwzględniono potrzeby właściwych organów lokalnych lub regionalnych.

Poprawka 30

COM(2020) 612 final, motyw 24

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Na koniec kontroli przesiewowej organy odpowiedzialne za jej przeprowadzenie powinny wypełnić formularz wywiadu. Formularz należy przekazać organom rozpatrującym wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej lub organom właściwym do spraw powrotu – w zależności od tego, gdzie dana osoba jest kierowana. W pierwszym przypadku organy odpowiedzialne za kontrolę przesiewową powinny również wskazać wszelkie elementy, które mogą wydawać się istotne dla ustalenia, czy właściwe organy powinny poddać wniosek danego obywatela państwa trzeciego procedurze przyspieszonego rozpatrywania wniosku, czy też procedurze granicznej.</p>	<p>Na koniec kontroli przesiewowej organy odpowiedzialne za jej przeprowadzenie powinny wypełnić formularz wywiadu. Formularz należy – w zależności od tego, gdzie dana osoba jest kierowana – przekazać organom rozpatrującym wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej lub organom właściwym do spraw powrotu, a w stosownych przypadkach dodatkowo organom odpowiedzialnym na mocy prawa krajowego za ochronę zdrowia i bezpieczeństwa i/lub organom właściwym do spraw osób wymagających szczególnego traktowania, takich jak małoletni bez opieki lub kobiety podróżujące samotnie. W pierwszym przypadku organy odpowiedzialne za kontrolę przesiewową powinny również wskazać wszelkie elementy – zwłaszcza ewentualne szczególne potrzeby w zakresie ochrony – które mogą wydawać się istotne dla ustalenia, czy właściwe organy powinny poddać wniosek danego obywatela państwa trzeciego procedurze przyspieszonego rozpatrywania wniosku, czy też procedurze granicznej.</p>

Uzasadnienie

W przypadku uzasadnionych obaw dotyczących zdrowia lub bezpieczeństwa formularz należy dodatkowo przekazać odpowiednim właściwym organom. Chociaż przewiduje się udział tych organów w kontroli przesiewowej, należy również zadbać o to, aby otrzymały one wszystkie istotne informacje. To samo dotyczy przypadków, w których podczas kontroli przesiewowych stwierdza się szczególne potrzeby w zakresie ochrony, jeśli na mocy prawa krajowego właściwy w tej sprawie jest inny organ niż wymieniony, jak to ma miejsce regularnie w przypadku dzieci, a być może także w przypadku ofiar handlu ludźmi i innych grup. W szczególności ważne jest pamiętanie o grupach szczególnie wrażliwych, które mogą być wykorzystywane w trakcie procesu migracji, takich jak małoletni bez opieki lub kobiety podróżujące samotnie.

Poprawka 31

COM(2020) 612 final, art. 3 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;">Artykuł 3</p> <p>Kontrola przesiewowa na granicach zewnętrznych</p> <p>1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy:</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 3</p> <p>Kontrola przesiewowa na granicach zewnętrznych</p> <p>1. Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do wszystkich obywateli państw trzecich, którzy:</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>a) zostali zatrzymani w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy zewnętrznej państwa członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną, z wyjątkiem obywateli państw trzecich, w przypadku których państwo członkowskie nie ma obowiązku pobierania danych biometrycznych na podstawie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 z powodów innych niż ich wiek, albo</p> <p>b) zostali sprowadzeni na ląd na terytorium państwa członkowskiego w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej.</p> <p>Kontrola przesiewowa ma zastosowanie do tych osób niezależnie od tego, czy złożyły one wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.</p>	<p>a) zostali zatrzymani w związku z niedozwolonym przekroczeniem granicy zewnętrznej państwa członkowskiego drogą lądową, morską lub powietrzną, z wyjątkiem obywateli państw trzecich, w przypadku których państwo członkowskie nie ma obowiązku pobierania danych biometrycznych na podstawie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013 z powodów innych niż ich wiek, albo</p> <p>b) zostali sprowadzeni na ląd na terytorium państwa członkowskiego w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej.</p> <p>Kontrola przesiewowa, przeprowadzana przez organ upoważniony na mocy prawa krajowego do odmowy wjazdu zgodnie z art. 14 ust. 2 rozporządzenia (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen), ma zastosowanie do tych osób niezależnie od tego, czy złożyły one wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej.</p>

Uzasadnienie

Wraz z procedurą kontroli przesiewowej dodaje się kolejny etap do procesów zarządzania migracją, które już są uciążliwe dla wielu państw członkowskich położonych przy granicach zewnętrznych. Aby można było uniknąć sytuacji, w której potrzebna będzie odrębna procedura, wiążąca się ze znacznymi dodatkowymi obciążeniami zwłaszcza w przypadku państw leżących przy granicach zewnętrznych, Komitet Regionów proponuje, aby procedurę tę włączyć do kontroli granicznych, a organom krajowym upoważnionym do odmowy wjazdu zgodnie z art. 14 ust. 2 zdanie drugie rozporządzenia (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen) powierzyć jej przeprowadzanie w przypadkach, gdy kontrola przesiewowa jest przeprowadzana w związku z wjazdem bez spełnienia warunków wjazdu na granicy zewnętrznej. Włączenie tej procedury do procesu kontroli granicznej i zadań służb granicznych pozwoli lepiej zagwarantować, że kontrola przesiewowa spełni pożądaną funkcję, mianowicie taką, że osoby zatrzymane zostaną jak najszybciej skierowane na ścieżkę odpowiednich procedur, te zaś będą mogły rozpocząć się bezzwłocznie i bez zakłóceń. Ponieważ w stosunku do obywateli państw trzecich objętych art. 3 istnieją trzy możliwe sposoby postępowania (odmowa wjazdu, skierowanie do organów odpowiedzialnych za procedurę powrotu, skierowanie do organów azytowych lub do państwa członkowskiego odpowiedzialnego za procedurę azytową w oparciu o mechanizm solidarności), jednym z których jest zawracanie na granicy zgodnie z art. 14 rozporządzenia (UE) 2016/399 (kodeks graniczny Schengen), dzięki takiemu przyporządkowaniu kontroli przesiewowej zapewnia się jednolite podejście i powiązanie kontroli z ewentualną odmową wjazdu, co znacznie upraszcza skuteczne przeprowadzanie procedury. Ponadto wynik kontroli przesiewowej można bez dodatkowych kroków pośrednich włączyć do decyzji o odmowie wjazdu.

Poprawka 32

COM(2020) 612 final, art. 5

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Kontrole przesiewowe na terytorium</p> <p>Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole przesiewowe obywateli państw trzecich znajdujących się na ich terytorium, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że osoby te przekroczyły granicę zewnętrzną w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich w sposób dozwolony.</p>	<p>Kontrole przesiewowe na terytorium</p> <p>Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole przesiewowe obywateli państw trzecich znajdujących się na ich terytorium, w przypadku gdy brakuje oznak świadczących o tym, że osoby te przekroczyły granicę zewnętrzną w celu wjazdu na terytorium państw członkowskich w sposób dozwolony. Aby zmniejszyć presję wywieraną na organy państw członkowskich, należy unikać powielania części funkcji kontroli przesiewowej, tak jak w przypadku wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.</p>

Uzasadnienie

Kontrole przesiewowe przeprowadza się oddzielnie tylko w razie konieczności. W przypadku ubiegania się o ochronę międzynarodową niektóre funkcje kontroli przesiewowej (identyfikacja, szczególne potrzeby w zakresie ochrony) są objęte obowiązkami wynikającymi z Eurodac i dyrektywy w sprawie warunków przyjmowania, a kontrola powinna być częścią tych procedur.

Poprawka 33

COM(2020) 612 final, art. 6

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;">Artykuł 6</p> <p style="text-align: center;">Wymogi dotyczące kontroli przesiewowych</p> <p>1. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w miejscach znajdujących się na granicach zewnętrznych lub w ich pobliżu.</p> <p>2. W przypadkach, o których mowa w art. 5, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w odpowiednim miejscu na terytorium państwa członkowskiego.</p> <p>3. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrolę przesiewową należy przeprowadzić niezwłocznie i w każdym przypadku zakończyć ją w ciągu 5 dni od zatrzymania w pobliżu granicy zewnętrznej, sprowadzenia na ląd na terytorium danego państwa członkowskiego lub stawienia się na przejściu granicznym. W wyjątkowych okolicznościach, gdy wymagana jest kontrola przesiewowa nieproporcjonalnie dużej liczby obywateli państw trzecich w tym samym czasie, co w praktyce uniemożliwia zakończenie kontroli przesiewowej w tym terminie, termin 5 dni może zostać przedłużony maksymalnie o dodatkowe 5 dni.</p> <p>Jeżeli osoby, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i do których ma zastosowanie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, pozostają fizycznie na granicy zewnętrznej dłużej niż 72 godziny, termin na przeprowadzenie kontroli przesiewowej w przypadku takich osób skraca się do dwóch dni.</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 6</p> <p style="text-align: center;">Wymogi dotyczące kontroli przesiewowych</p> <p>1. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w odpowiednich miejscach w danym państwie członkowskim. Miejsca te określa się po konsultacji z właściwym organem lokalnym lub regionalnym.</p> <p>2. W przypadkach, o których mowa w art. 5, kontrola przesiewowa przeprowadzana jest w odpowiednim miejscu na terytorium państwa członkowskiego. Miejsca te określa się po konsultacji z właściwym organem lokalnym lub regionalnym.</p> <p>3. W przypadkach, o których mowa w art. 3, kontrolę przesiewową należy przeprowadzić niezwłocznie i w każdym przypadku zakończyć ją w ciągu 5 dni od zatrzymania w pobliżu granicy zewnętrznej, sprowadzenia na ląd na terytorium danego państwa członkowskiego lub stawienia się na przejściu granicznym. W wyjątkowych okolicznościach, gdy wymagana jest kontrola przesiewowa nieproporcjonalnie dużej liczby obywateli państw trzecich w tym samym czasie, co w praktyce uniemożliwia zakończenie kontroli przesiewowej w tym terminie, termin 5 dni może zostać przedłużony maksymalnie o dodatkowe 5 dni.</p> <p>Jeżeli osoby, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i do których ma zastosowanie art. 14 ust. 1 i 3 rozporządzenia (UE) nr 603/2013, pozostają fizycznie na granicy zewnętrznej dłużej niż 72 godziny, termin na przeprowadzenie kontroli przesiewowej w przypadku takich osób skraca się do dwóch dni.</p> <p>W każdym przypadku należy zapewnić odpowiednią ocenę każdego przypadku, tak aby zapobiec dyskryminacyjnej realizacji procedury.</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w ust. 3. Informują również Komisję, gdy tylko ustaną powody wydłużenia terminu na przeprowadzenie kontroli przesiewowej.</p>	<p>4. Państwa członkowskie niezwłocznie powiadamiają Komisję o wyjątkowych okolicznościach, o których mowa w ust. 3. Informują również Komisję, gdy tylko ustaną powody wydłużenia terminu na przeprowadzenie kontroli przesiewowej.</p>
<p>5. Kontrola przesiewowa, o której mowa w art. 5, przeprowadzana jest bezzwłocznie, a w każdym przypadku zostaje zakończona w ciągu 3 dni od zatrzymania.</p>	<p>5. Kontrola przesiewowa, o której mowa w art. 5, przeprowadzana jest bezzwłocznie, a w każdym przypadku zostaje zakończona w ciągu 3 dni od zatrzymania.</p>
<p>6. Kontrola przesiewowa obejmuje następujące elementy obowiązkowe:</p>	<p>6. Kontrola przesiewowa obejmuje następujące elementy obowiązkowe:</p>
<p>a) wstępną kontrolę stanu zdrowia i identyfikację osób wymagających szczególnego traktowania, przewidziane w art. 9,</p>	<p>a) wstępną kontrolę stanu zdrowia i identyfikację osób wymagających szczególnego traktowania, przewidziane w art. 9,</p>
<p>b) identyfikację, o której mowa w art. 10,</p>	<p>b) identyfikację, o której mowa w art. 10,</p>
<p>c) rejestrację danych biometrycznych w odpowiednich bazach danych, o której mowa w art. 14 ust. 6, w zakresie, w jakim taka rejestracja jeszcze nie nastąpiła,</p>	<p>c) rejestrację danych biometrycznych w odpowiednich bazach danych, o której mowa w art. 14 ust. 6, w zakresie, w jakim taka rejestracja jeszcze nie nastąpiła,</p>
<p>d) kontrolę bezpieczeństwa, o której mowa w art. 11,</p>	<p>d) kontrolę bezpieczeństwa, o której mowa w art. 11,</p>
<p>e) wypełnienie formularza wywiadu, o którym mowa w art. 13,</p>	<p>e) wypełnienie formularza wywiadu, o którym mowa w art. 13,</p>
<p>f) skierowanie na odpowiednią ścieżkę proceduralną, o którym mowa w art. 14.</p>	<p>f) skierowanie na odpowiednią ścieżkę proceduralną, o którym mowa w art. 14.</p>
<p>7. Państwa członkowskie wyznaczają właściwe organy do przeprowadzania kontroli przesiewowej.</p>	<p>7. Państwa członkowskie wyznaczają zgodnie z art. 3 i 5 właściwe organy do przeprowadzania kontroli przesiewowej.</p>
<p>Państwa członkowskie wyznaczają wykwalifikowany personel medyczny do przeprowadzania kontroli stanu zdrowia przewidzianej w art. 9. W razie potrzeby w proces kontroli włącza się także krajowe organy odpowiedzialne za ochronę dzieci oraz krajowych sprawozdawców ds. zwalczania handlu ludźmi.</p>	<p>Państwa członkowskie wyznaczają wykwalifikowany personel medyczny do przeprowadzania kontroli stanu zdrowia przewidzianej w art. 9. W razie potrzeby w proces kontroli włącza się także krajowe organy odpowiedzialne za ochronę dzieci oraz krajowych sprawozdawców ds. zwalczania handlu ludźmi.</p>
<p>Przy przeprowadzaniu kontroli przesiewowej właściwe organy mogą korzystać z pomocy lub wsparcia ekspertów lub oficerów łącznikowych bądź zespołów rozmieszczonych przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] w granicach przysługujących im uprawnień.</p>	<p>Przy przeprowadzaniu kontroli przesiewowej właściwe organy mogą korzystać z pomocy lub wsparcia ekspertów lub oficerów łącznikowych bądź zespołów rozmieszczonych przez Europejską Agencję Straży Granicznej i Przybrzeżnej oraz [Agencję Unii Europejskiej ds. Azylu] w granicach przysługujących im uprawnień.</p>

Uzasadnienie

Państwa członkowskie powinny móc wybrać odpowiednie miejsca zgodnie ze swoimi krajowymi uwarunkowaniami i możliwościami. W szczególności powinny móc zrekompensować szczególne obciążenie regionów położonych na granicy zewnętrznej lub w jej pobliżu dzięki możliwościom decentralizacji. Przy planowaniu miejsc do przeprowadzania kontroli przesiewowej trzeba należycie uwzględnić potrzeby właściwych organów lokalnych i regionalnych.

Procedura nie może być przeprowadzana w sposób dyskryminujący. Aby uniknąć dublowania właściwości, przy wyznaczaniu właściwych organów należy spełnić proponowane wymogi określone w art. 3 i 5.

Poprawka 34

COM(2020) 612 final, art. 9 ust. 3

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące na konieczność szczególnego traktowania lub świadczące o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania lub potrzebach proceduralnych, dany obywatel państwa trzeciego bezzwłocznie otrzymuje, ze względu na swój stan zdrowia fizycznego i psychicznego, odpowiednie wsparcie. W przypadku małoletnich wsparcie zapewnia personel wyszkolony i dysponujący odpowiednimi kwalifikacjami do zajmowania się małoletnimi, współpracując także z organami odpowiedzialnymi za ochronę dzieci.</p>	<p>W przypadku gdy istnieją przesłanki wskazujące na konieczność szczególnego traktowania lub świadczące o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania lub potrzebach proceduralnych, dany obywatel państwa trzeciego bezzwłocznie otrzymuje, ze względu na swój stan zdrowia fizycznego i psychicznego, odpowiednie wsparcie od wykwalifikowanych placówek poradnictwa specjalistycznego lub właściwych organów, przy jednoczesnym zapewnieniu dostępności odpowiednich specjalistów w związku z konkretnymi potrzebami niektórych grup obywateli państw trzecich, takich jak kobiety w ciąży, ofiary przemocy ze względu na płeć lub przemocy seksualnej, a także osoby z niepełnosprawnościami oraz osoby LGBTIQ. W przypadku małoletnich wsparcie zapewnia personel wyszkolony i dysponujący odpowiednimi kwalifikacjami do zajmowania się małoletnimi, współpracując także z organami odpowiedzialnymi za ochronę dzieci. W tym celu obecność małoletnich jest niezwłocznie zgłaszana organom krajowym odpowiedzialnym za ochronę dzieci. W przypadku małoletnich bez opieki nie przeprowadza się kontroli przesiewowej; są oni niezwłocznie kierowani do organów odpowiadających za ochronę dzieci. Jeśli istnieją przesłanki wskazujące na poważne obawy dotyczące bezpieczeństwa, o których mowa w art. 40 ust. 5 lit. b), informuje się dodatkowo właściwe organy.</p>

Uzasadnienie

W przypadku stwierdzenia szczególnych potrzeb w zakresie ochrony – pomocy należy udzielać za pośrednictwem placówek poradnictwa specjalistycznego lub organów odpowiedzialnych za ochronę takich osób, co pozwoli bezzwłocznie zapewnić odpowiednie wsparcie. Trzeba również zadbać o to, aby obecność małoletnich była zgłaszana bezpośrednio organom odpowiadającym za ochronę dzieci. Jeżeli dane osoby są małoletnimi bez opieki, należy je skierować do właściwych organów, aby te mogły przedsięwziąć środki ochrony i wsparcia przewidziane w prawie międzynarodowym, europejskim i krajowym, a w szczególności aby można było wyznaczyć opiekuna lub kuratora. Jednocześnie osoby LGBTIQ potrzebują ochrony, ponieważ stanowią ostatnią grupę migrantów wymagających szczególnego traktowania. Obecnie licznie przybywają do Europy, ale brakuje dla nich prawdziwych systemów ochrony.

Poprawka 35

COM(2020) 612 final, art. 14

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;">Artykuł 14</p> <p style="text-align: center;">Wynik kontroli przesiewowej</p> <p>(...)</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 14</p> <p style="text-align: center;">Wynik kontroli przesiewowej</p> <p>(...)</p>

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>2. Obywatele państw trzecich, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, są kierowani do organów, o których mowa w art. XY rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedury azylowej], wraz z formularzem, o którym mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia. Przy tej okazji organy przeprowadzające kontrolę przesiewową odnotowują w formularzu wywiadu wszelkie elementy, których pobieżna ocena wskazuje, że mogą być istotne dla skierowania danego obywatela państwa trzeciego na ścieżkę przyspieszonego rozpatrywania wniosku lub ścieżkę procedury granicznej.</p> <p>(...)</p> <p>7. W przypadku gdy obywatele państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 5, są kierowani na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotu, następuje zakończenie kontroli przesiewowej. Nawet jeżeli nie wszystkie kontrole zakończono w terminach, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 5, następuje zakończenie kontroli przesiewowej w odniesieniu do takiej osoby, a dana osoba jest kierowana na odpowiednią ścieżkę proceduralną.</p>	<p>2. Obywatele państw trzecich, którzy złożyli wniosek o udzielenie ochrony międzynarodowej, są kierowani do organów, o których mowa w art. XY rozporządzenia (UE) nr XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedury azylowej], wraz z formularzem, o którym mowa w art. 13 niniejszego rozporządzenia. Przy tej okazji organy przeprowadzające kontrolę przesiewową odnotowują w formularzu wywiadu wszelkie elementy, które przy pobieżnej ocenie przemawiają za skierowaniem lub przeciwko skierowaniu danego obywatela państwa trzeciego na ścieżkę przyspieszonego rozpatrywania wniosku lub ścieżkę procedury granicznej. W szczególności należy odnotować ustalenia lub podejrzenia dotyczące szczególnych potrzeb w zakresie ochrony, zwłaszcza w przypadku małoletnich bez opieki.</p> <p>[...]</p> <p>7. W stosownych przypadkach informuje się organy odpowiedzialne za ochronę zdrowia, bezpieczeństwo lub ochronę szczególnych kategorii osób, a jeśli jest to przewidziane w prawie krajowym, dane osoby kieruje się do tych organów.</p> <p>8. W przypadku gdy obywatele państw trzecich, o których mowa w art. 3 ust. 1 i art. 5, są kierowani na odpowiednią ścieżkę proceduralną w zakresie azylu lub powrotu, następuje zakończenie kontroli przesiewowej. Nawet jeżeli nie wszystkie kontrole zakończono w terminach, o których mowa w art. 6 ust. 3 i 5, następuje zakończenie kontroli przesiewowej w odniesieniu do takiej osoby, a dana osoba jest kierowana na odpowiednią ścieżkę proceduralną.</p>

Uzasadnienie

Aby zagwarantować, że osoby o szczególnych potrzebach w zakresie ochrony nie będą kierowane na ścieżkę procedury granicznej lub procedury przyspieszonej, którą w takich przypadkach można by przeprowadzić tylko ze znacznymi trudnościami prawnymi i praktycznymi, należy jasno stwierdzić, że osoby takie są kierowane do organu azylowego, zanim ten postanowi o rodzaju procedury. Szczególnie w przypadku obaw związanych ze zdrowiem i bezpieczeństwem powinna istnieć możliwość kierowania tych osób nie tylko do organów azylowych lub organów właściwych do przeprowadzenia procedury powrotu. Ponadto państwa członkowskie powinny zachować możliwość przewidzenia specjalnych kompetencji w zakresie niektórych grup o szczególnych potrzebach w zakresie ochrony. W szczególności istotne jest uwzględnienie szczególnych środków ochrony wymaganych w przypadku małoletnich cudzoziemców bez opieki.

Wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reagowania na sytuacje kryzysowe i spowodowane działaniem siły wyższej w dziedzinie migracji i azylu

Poprawka 36

COM(2020) 613 final, motyw 11

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Aby zapewnić właściwe wdrożenie środków solidarnościowych w sytuacji kryzysowej, należy stosować przepisy proceduralne określone w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [zarządzanie azylem i migracją] dotyczące prowadzenia relokacji i sponsorowania powrotów, dostosowując je jednak, aby uwzględnić powagę i pilność tej sytuacji.</p>	<p>Aby zapewnić właściwe wdrożenie środków solidarnościowych w sytuacji kryzysowej, należy stosować przepisy proceduralne określone w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [zarządzanie azylem i migracją] dotyczące prowadzenia relokacji i sponsorowania powrotów, dostosowując je jednak, aby uwzględnić powagę i pilność tej sytuacji. W szczególności małoletni bez opieki powinni być jak najszybciej relokowani do państw członkowskich posiadających kompetencje w ich sprawie, jak również do reszty terytorium UE, jeżeli małoletni ci mają członków rodziny w innych państwach członkowskich.</p>

Uzasadnienie

KR od dawna deklaruje swoje zaangażowanie na rzecz poprawy dostępu do praw dla małoletnich bez opieki. Zaangażowanie to wynika z (prawnej) konieczności uwzględnienia przede wszystkim dobra dziecka. UE musi pomóc w relokowaniu małoletnich bez opieki do innych państw członkowskich, jeżeli mają oni w nich członków rodziny, aby złagodzić presję wywieraną na regiony przygraniczne oraz w duchu solidarności i wspólnej odpowiedzialności, którą należy popierać w ramach nowego paktu.

Poprawka 37

COM(2020) 613 final, motyw 14

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Aby zapewnić państwom członkowskim niezbędną elastyczność w obliczu dużego napływu migrantów wyrażających zamiar ubiegania się o azyl, należy rozszerzyć stosowanie procedury granicznej ustanowionej w art. 41 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych], a procedura azylowa prowadzona w kontekście zarządzania kryzysowego powinna umożliwiać państwom członkowskim podjęcie w ramach procedury granicznej decyzji również co do istoty wniosku o ochronę międzynarodowej w odniesieniu do obywatelstwa osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową lub – w przypadku bezpaństwowców – w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym osoba ta miała poprzednie miejsce zwykłego pobytu, na poziomie UE wynosi 75 % lub mniej. W związku z tym, przy stosowaniu procedury granicznej w kontekście kryzysu, państwa członkowskie powinny nadal stosować procedurę graniczną zgodnie z art. 41 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych], ale mogą rozszerzyć stosowanie procedury granicznej na obywateli pochodzących z państw trzecich, w przypadku których średni wskaźnik przyznawania azylu na poziomie UE wynosi powyżej 20 %, ale poniżej 75 %.</p>	<p>Aby zapewnić państwom członkowskim niezbędną elastyczność w obliczu dużego napływu migrantów wyrażających zamiar ubiegania się o azyl, należy rozszerzyć stosowanie procedury granicznej ustanowionej w art. 41 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych], a procedura azylowa prowadzona w kontekście zarządzania kryzysowego powinna umożliwiać państwom członkowskim uruchomienie, w porozumieniu z Komisją, zwykłej procedury azylowej, tak aby złagodzić wpływ na regiony przygraniczne związany z presją migracyjną.</p>

Uzasadnienie

W trudnych sytuacjach procedury graniczne nakładają dodatkowe obciążenia na regiony przygraniczne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odstąpienia od procedur granicznych w porozumieniu z Komisją w celu skutecznego zarządzania przyjazdami i przetwarzania procedur azylowych w miejscach na ich terytorium innych niż przygraniczne.

Poprawka 38

COM(2020) 613 final, motyw 16

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W sytuacji kryzysowej, z uwagi na ewentualne obciążenie systemu azylowego, państwa członkowskie powinny mieć możliwość</p> <p>nieudzielania zezwolenia na wjazd na swoje terytorium osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową podlegającym procedurze granicznej przez okres dłuższy niż okres określony w art. 41 ust. 11 i 13 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych]. Procedurę tę należy jednak zakończyć możliwie jak najszybciej, a w każdym razie terminy należy przedłużać najwyżej o dodatkowy okres nie dłuższy niż osiem tygodni; jeżeli procedury nie można zakończyć przed upływem tego przedłużonego okresu, osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową należy zezwolić na wjazd na terytorium państwa członkowskiego w celu zakończenia procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową.</p>	<p>W sytuacji kryzysowej, z uwagi na ewentualne obciążenie systemu azylowego, ale także z uwzględnieniem presji na regiony, których taki kryzys dotyka, państwa członkowskie powinny mieć możliwość nieudzielania zezwolenia na przejazd w głąb terytorium osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową podlegającym procedurze granicznej przez okres dłuższy niż okres określony w art. 41 ust. 11 i 13 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych]. Procedurę tę należy jednak zakończyć możliwie jak najszybciej, a w każdym razie terminy należy przedłużać najwyżej o dodatkowy okres nie dłuższy niż osiem tygodni. Jeżeli procedury nie można zakończyć przed upływem tego przedłużonego okresu, osobom ubiegającym się o ochronę międzynarodową należy zezwolić na przejazd w głąb terytorium państwa członkowskiego w celu zakończenia procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową.</p>

Uzasadnienie

Przedłużenie procedury granicznej nie powinno być realizowane bez uprzedniego uwzględnienia wpływu na regiony.

Poprawka 39

COM(2020) 613 final, motyw 23

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>W sytuacji kryzysowej państwa członkowskie powinny mieć możliwość zawieszenia rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej składanych przez wysiedleńców z państw trzecich, którzy nie mogą powrócić do kraju pochodzenia, gdyż wiązałoby się to ze szczególnym narażeniem na ryzyko masowych aktów przemocy w sytuacji konfliktu zbrojnego. W takim przypadku osobom tym należy przyznać status zapewniający natychmiastową ochronę. Państwa członkowskie powinny wznowić rozpatrywanie wniosków tych osób najpóźniej rok po zawieszeniu rozpatrywania.</p>	<p>W sytuacji kryzysowej państwa członkowskie powinny mieć możliwość zawieszenia rozpatrywania wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej składanych przez wysiedleńców z państw trzecich, którzy nie mogą powrócić do kraju pochodzenia, gdyż wiązałoby się to ze szczególnym narażeniem na ryzyko masowych aktów przemocy w sytuacji konfliktu zbrojnego. W takim przypadku osobom tym należy przyznać status zapewniający natychmiastową ochronę. W sytuacji kryzysowej państwo członkowskie powinno również mieć możliwość przyznania natychmiastowej ochrony dzieciom i osobom wymagającym szczególnego traktowania, a także innym grupom osób wymagających natychmiastowej ochrony, o ile jest to przewidziane w prawie krajowym. Państwa członkowskie powinny wznowić rozpatrywanie wniosków tych osób najpóźniej rok po zawieszeniu rozpatrywania.</p>

Uzasadnienie

W sytuacjach objętych rozporządzeniem w sprawie sytuacji kryzysowych dzieci i osoby wymagające szczególnej ochrony potrzebują minimalnego poziomu bezpieczeństwa pobytu. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia obywatelom państw trzecich na pobyt na ich terytorium z innych powodów, zgodnie z przepisami krajowymi.

Poprawka 40

COM(2020) 613 final, art. 1 ust. 2

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;">Artykuł 1</p> <p style="text-align: center;">Przedmiot</p> <p>[...]</p> <p>2. Do celów niniejszego rozporządzenia sytuację kryzysową należy rozumieć jako:</p> <p>a) wyjątkową sytuację masowego napływu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców – przybywających nielegalnie do państwa członkowskiego lub sprowadzonych na ląd na jego terytorium w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych – którego skala, w stosunku do liczby ludności i PKB danego państwa członkowskiego, i charakter powodują, że system azylowy, przyjmowania lub powrotów tego państwa członkowskiego przestaje funkcjonować i który może poważnie zagrażać funkcjonowaniu wspólnego europejskiego systemu azylowego lub wspólnych ram określonych w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [zarządzanie azylem i migracją], lub</p> <p>b) bezpośrednie ryzyko wystąpienia takiej sytuacji.</p>	<p style="text-align: center;">Artykuł 1</p> <p style="text-align: center;">Przedmiot</p> <p>[...]</p> <p>2. Do celów niniejszego rozporządzenia sytuację kryzysową należy rozumieć jako:</p> <p>a) wyjątkową sytuację masowego napływu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców – przybywających nielegalnie do państwa członkowskiego lub sprowadzonych na ląd na jego terytorium w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych – którego skala, w stosunku do liczby ludności i PKB danego państwa członkowskiego, i charakter powodują, że system azylowy, przyjmowania lub powrotów tego państwa członkowskiego na poziomie lokalnym, regionalnym i/lub krajowym przestaje funkcjonować i który może poważnie zagrażać funkcjonowaniu wspólnego europejskiego systemu azylowego lub wspólnych ram określonych w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [zarządzanie azylem i migracją], lub</p> <p>b) bezpośrednie ryzyko wystąpienia takiej sytuacji.</p>

Uzasadnienie

Obciążenia związane z wysoką liczbą przybywających migrantów i złożonych wniosków często mają charakter regionalny i zależą w szczególności od dróg wjazdu lub podróży. Sytuacje, w których system przyjmowania przestaje działać na poziomie lokalnym lub regionalnym, także powinny być definiowane jako sytuacje kryzysowe, jeżeli mają takie same konsekwencje dla zainteresowanych osób. W ten sposób wskaże się, że chociaż system azylowy państwa członkowskiego może w ogólnokrajowym ujęciu procentowym nadal być operacyjny, to jednak mogą istnieć miejsca i regiony, w których tak nie będzie, oraz że przeciążenie to może skutkować znacznymi trudnościami w świadczeniu usług lub wręcz niemożnością ich świadczenia na szczeblu lokalnym.

Poprawka 41

COM(2020) 613 final, art. 4

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>1. W sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 1 ust. 2, i zgodnie z procedurami określonymi w art. 3, państwa członkowskie mogą – w odniesieniu do wniosków złożonych w okresie stosowania niniejszego artykułu – odstąpić od przepisów art. 41 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] w następujący sposób:</p> <p>a) na zasadzie odstępstwa od art. 41 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] państwa członkowskie mogą w ramach procedury granicznej podejmować decyzje co do istoty wniosku w przypadkach, gdy średni wskaźnik przyznawania ochrony międzynarodowej przez organ rozstrzygający w odniesieniu do obywatelstwa osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową lub – w przypadku bezpaństwowców – w odniesieniu do państwa trzeciego, w którym osoba ta miała poprzednie miejsce zwykłego pobytu, wynosi – zgodnie z najnowszymi dostępnymi rocznymi danymi Eurostatu dla całej Unii – 75 % lub mniej, oprócz przypadków wymienionych w art. 40 ust. 1 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych];</p> <p>b) na zasadzie odstępstwa od art. 41 ust. 11 i 13 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] maksymalny czas trwania procedury granicznej na potrzeby rozpatrywania wniosków określony w tym artykule może zostać przedłużony o dodatkowy okres nieprzekraczający ośmiu tygodni. Po upływie tego terminu osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową zezwala się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego w celu zakończenia procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową.</p>	<p>1. W sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 1 ust. 2, i zgodnie z procedurami określonymi w art. 3, państwa członkowskie mogą – w odniesieniu do wniosków złożonych w okresie stosowania niniejszego artykułu – odstąpić od przepisów art. 41 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] w następujący sposób:</p> <p>a) na zasadzie odstępstwa od art. 41 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] państwa członkowskie mogą, w porozumieniu z Komisją, zrezygnować z zastosowania procedury granicznej;</p> <p>b) na zasadzie odstępstwa od art. 41 ust. 11 i 13 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] maksymalny czas trwania procedury granicznej na potrzeby rozpatrywania wniosków określony w tym artykule może zostać przedłużony o dodatkowy okres nieprzekraczający sześciu tygodni. Po upływie tego terminu osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową zezwala się na wjazd na terytorium państwa członkowskiego w celu zakończenia procedury ubiegania się o ochronę międzynarodową.</p>

Uzasadnienie

W sytuacjach kryzysowych stosowanie procedury granicznej może prowadzić do dodatkowego przeciążenia regionów przygranicznych. Państwa członkowskie powinny zatem mieć możliwość, aby w porozumieniu z Komisją Europejską odstąpić od stosowania procedury granicznej w celu skutecznego reagowania na przybywanie migrantów. Przedłużenie czasu trwania procedury granicznej powinno być możliwe tylko o sześć tygodni, tak aby nie doszło do (dodatkowego) przeciążenia na granicy.

Poprawka 42

COM(2020) 613 final, art. 10 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 10</i></p> <p>Przyznawanie statusu zapewniającego natychmiastową ochronę</p> <p>1. W sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), oraz na podstawie aktu wykonawczego przyjętego przez Komisję zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zawiesić rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] i rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie o kwalifikowaniu] w odniesieniu do wysiedleńców z państw trzecich, którzy w wyjątkowych sytuacjach konfliktu zbrojnego są narażeni na wysokie ryzyko masowych aktów przemocy i którzy nie są w stanie powrócić do kraju pochodzenia. W takim przypadku państwa członkowskie przyznają zainteresowanym osobom status zapewniający natychmiastową ochronę, chyba że osoby te stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego państwa członkowskiego. Status taki pozostaje bez uszczerbku dla złożonych przez te osoby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w danym państwie członkowskim.</p>	<p style="text-align: center;"><i>Artykuł 10</i></p> <p>Przyznawanie statusu zapewniającego natychmiastową ochronę</p> <p>1. W sytuacji kryzysowej, o której mowa w art. 1 ust. 2 lit. a), oraz na podstawie aktu wykonawczego przyjętego przez Komisję zgodnie z ust. 4 niniejszego artykułu, państwa członkowskie mogą zawiesić rozpatrywanie wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej zgodnie z rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie w sprawie procedur azylowych] i rozporządzeniem (UE) XXX/XXX [rozporządzenie o kwalifikowaniu] w odniesieniu do wysiedleńców z państw trzecich, którzy w wyjątkowych sytuacjach konfliktu zbrojnego są narażeni na wysokie ryzyko masowych aktów przemocy i którzy nie są w stanie powrócić do kraju pochodzenia. W takim przypadku państwa członkowskie przyznają zainteresowanym osobom status zapewniający natychmiastową ochronę, chyba że osoby te stanowią zagrożenie dla bezpieczeństwa narodowego lub porządku publicznego państwa członkowskiego. W sytuacji kryzysowej państwo członkowskie powinno również mieć możliwość przyznania natychmiastowej ochrony dzieciom i osobom wymagającym szczególnego traktowania, a także innym grupom osób wymagających natychmiastowej ochrony, o ile jest to przewidziane w prawie krajowym. Status taki pozostaje bez uszczerbku dla złożonych przez te osoby wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w danym państwie członkowskim.</p>

Uzasadnienie

W sytuacjach objętych rozporządzeniem w sprawie sytuacji kryzysowych dzieci i osoby wymagające szczególnej ochrony potrzebują minimalnego poziomu bezpieczeństwa pobytu. Zgodnie z zasadą pomocniczości państwa członkowskie powinny mieć możliwość zezwolenia obywatelom państw trzecich na pobyt na ich terytorium z innych powodów, zgodnie z przepisami krajowymi.

Zmieniony wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ustanowienia systemu Eurodac do porównywania danych biometrycznych w celu skutecznego stosowania rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją] i rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie przesiedleń] na potrzeby identyfikowania nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców oraz w sprawie występowania o porównanie z danymi Eurodac przez organy ścigania państw członkowskich i Europol na potrzeby ochrony porządku publicznego oraz zmieniające rozporządzenia (UE) 2018/1240 i (UE) 2019/818

Poprawka 43

COM(2020) 614 final, pkt 14, art. 10 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Każde państwo członkowskie pobiera dane biometryczne od każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w wieku co najmniej sześciu lat podczas kontroli przesiewowej, o której mowa w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie dotyczące kontroli przesiewowej] lub, jeżeli pobranie danych biometrycznych nie było możliwe podczas kontroli przesiewowej lub jeżeli wnioskodawca nie był poddany kontroli przesiewowej, po zarejestrowaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym to zarejestrowaniu mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie procedury azylowej], oraz najszybciej jak to możliwe i nie później niż 72 godziny po pobraniu danych biometrycznych przesyła je, wraz z danymi, o których mowa w art. 12 lit. c)–p) niniejszego rozporządzenia, do systemu centralnego i, w stosownych przypadkach zgodnie z art. 4 ust. 2, do CIR.</p>	<p>Każde państwo członkowskie pobiera dane biometryczne od każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w wieku co najmniej dwunastu lat podczas kontroli przesiewowej, o której mowa w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie dotyczące kontroli przesiewowej] lub, jeżeli pobranie danych biometrycznych nie było możliwe podczas kontroli przesiewowej lub jeżeli wnioskodawca nie był poddany kontroli przesiewowej, po zarejestrowaniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, o którym to zarejestrowaniu mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie procedury azylowej], oraz najszybciej jak to możliwe i nie później niż 72 godziny po pobraniu danych biometrycznych przesyła je, wraz z danymi, o których mowa w art. 12 lit. c)–p) niniejszego rozporządzenia, do systemu centralnego i, w stosownych przypadkach zgodnie z art. 4 ust. 2, do CIR.</p>
<p>Jeżeli zastosowanie ma art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie dotyczące kontroli przesiewowej] i dana osoba złoży wniosek o ochronę międzynarodową podczas kontroli przesiewowej, w przypadku każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w wieku co najmniej sześciu lat każde państwo członkowskie korzysta z danych biometrycznych pobranych podczas kontroli przesiewowej i przesyła je, wraz z danymi, o których mowa w art. 12 lit. c)–p) niniejszego rozporządzenia, do systemu centralnego i, w stosownych przypadkach zgodnie z art. 4 ust. 2, do CIR, nie później niż 72 godziny od zarejestrowania wniosku, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie procedury azylowej].</p>	<p>Jeżeli zastosowanie ma art. 3 ust. 1 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie dotyczące kontroli przesiewowej] i dana osoba złoży wniosek o ochronę międzynarodową podczas kontroli przesiewowej, w przypadku każdej osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową w wieku co najmniej dwunastu lat każde państwo członkowskie korzysta z danych biometrycznych pobranych podczas kontroli przesiewowej i przesyła je, wraz z danymi, o których mowa w art. 12 lit. c)–p) niniejszego rozporządzenia, do systemu centralnego i, w stosownych przypadkach zgodnie z art. 4 ust. 2, do CIR, nie później niż 72 godziny od zarejestrowania wniosku, o którym mowa w art. 27 rozporządzenia (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie procedury azylowej].</p>
<p>Niedotrzymanie 72-godzinnego terminu nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku pobrania i przesłania danych biometrycznych do CIR. W przypadku gdy stan opuszków palców nie pozwala na pobranie odcisków palców o jakości zapewniającej odpowiednie porównanie zgodnie z art. 26, państwo członkowskie pochodzenia pobiera powtórnie odciski palców osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową i przesyła je ponownie, najszybciej jak to możliwe i nie później niż 48 godziny po ich skutecznym ponownym pobraniu.</p>	<p>Niedotrzymanie 72-godzinnego terminu nie zwalnia państw członkowskich z obowiązku pobrania i przesłania danych biometrycznych do CIR. W przypadku gdy stan opuszków palców nie pozwala na pobranie odcisków palców o jakości zapewniającej odpowiednie porównanie zgodnie z art. 26, państwo członkowskie pochodzenia pobiera powtórnie odciski palców osoby ubiegającej się o ochronę międzynarodową i przesyła je ponownie, najszybciej jak to możliwe i nie później niż 48 godziny po ich skutecznym ponownym pobraniu.</p>

Uzasadnienie

Kodeks wizowy wymaga, aby odciski palców były pobierane od ubiegających się o wizę osób w wieku od 12 lat. To samo dotyczy dzieci wjeżdżających do UE w celu pobytu krótkoterminowego w ramach systemu wjazdu/wyjazdu (EES). Dostosowanie progu wiekowego Eurodac do progu określonego w kodeksie wizowym i systemie wjazdu/wyjazdu zapewnia spójność i wiarygodność danych w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Poprawka 44

COM(2020) 614 final, pkt 17, art. 13 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Każde państwo członkowskie niezwłocznie pobiera dane biometryczne od każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej sześciu lat, przybywającego z państwa trzeciego, który został zatrzymany przez właściwe organy kontrolne w związku z nielegalnym przekroczeniem lądowej, morskiej lub powietrznej granicy tego państwa członkowskiego i nie został zawrócony lub który pozostaje fizycznie na terytorium państw członkowskich i nie został uwięziony, umieszczony w miejscu zatrzymania lub zakładzie zamkniętym przez cały okres pomiędzy zatrzymaniem i wydaleniem na podstawie decyzji o zawróceniu.</p>	<p>Każde państwo członkowskie niezwłocznie pobiera dane biometryczne od każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej dwunastu lat, przybywającego z państwa trzeciego, który został zatrzymany przez właściwe organy kontrolne w związku z nielegalnym przekroczeniem lądowej, morskiej lub powietrznej granicy tego państwa członkowskiego i nie został zawrócony lub który pozostaje fizycznie na terytorium państw członkowskich i nie został uwięziony, umieszczony w miejscu zatrzymania lub zakładzie zamkniętym przez cały okres pomiędzy zatrzymaniem i wydaleniem na podstawie decyzji o zawróceniu.</p>

Uzasadnienie

Kodeks wizowy wymaga, aby odciski palców były pobierane od ubiegających się o wizę osób w wieku od 12 lat. To samo dotyczy dzieci wjeżdżających do UE w celu pobytu krótkoterminowego w ramach systemu wjazdu/wyjazdu (EES). Dostosowanie progu wiekowego Eurodac do progu określonego w kodeksie wizowym i systemie wjazdu/wyjazdu zapewnia spójność i wiarygodność danych w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Poprawka 45

COM(2020) 614 final, pkt 18, art. 14 ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Każde państwo członkowskie bez zwłoki pobiera dane biometryczne każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej sześciu lat, który nielegalnie przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego.</p>	<p>Każde państwo członkowskie bez zwłoki pobiera dane biometryczne każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej dwunastu lat, który nielegalnie przebywa na terytorium tego państwa członkowskiego.</p>

Uzasadnienie

Kodeks wizowy wymaga, aby odciski palców były pobierane od ubiegających się o wizę osób w wieku od 12 lat. To samo dotyczy dzieci wjeżdżających do UE w celu pobytu krótkoterminowego w ramach systemu wjazdu/wyjazdu (EES). Dostosowanie progu wiekowego Eurodac do progu określonego w kodeksie wizowym i systemie wjazdu/wyjazdu zapewnia spójność i wiarygodność danych w perspektywie średnio- i długoterminowej.

Poprawka 46

COM(2020) 614 final, pkt 19, art. 14a ust. 1

Tekst zaproponowany przez Komisję	Poprawka KR-u
<p>Każde państwo członkowskie bez zwłoki pobiera dane biometryczne każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej sześciu lat, który został sprowadzony na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, jak określono w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją].</p>	<p>Każde państwo członkowskie bez zwłoki pobiera dane biometryczne każdego obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w wieku co najmniej dwunastu lat, który został sprowadzony na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczej, jak określono w rozporządzeniu (UE) XXX/XXX [Rozporządzenie w sprawie zarządzania azylem i migracją].</p>

Uzasadnienie

Kodeks wizowy wymaga, aby odciski palców były pobierane od ubiegających się o wizę osób w wieku od 12 lat. To samo dotyczy dzieci wjeżdżających do UE w celu pobytu krótkoterminowego w ramach systemu wjazdu/wyjazdu (EES). Dostosowanie progu wiekowego Eurodac do progu określonego w kodeksie wizowym i systemie wjazdu/wyjazdu zapewnia spójność i wiarygodność danych w perspektywie średnio- i długoterminowej.

II. ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący nowego paktu o migracji i azylu, który ma przewyższyć trwający pięć lat impas wśród państw członkowskich w zakresie wspólnego systemu azylowego i migracyjnego. Popiera cel Komisji, jakim jest opracowanie kompleksowego systemu zarządzania migracją w perspektywie długoterminowej, w tym migracją uchodźców, opartego na wartościach europejskich, w szczególności wartościach solidarności i godności, a także na prawie unijnym i międzynarodowym ⁽¹⁾.
2. Wyraża zaniepokojenie, że we wnioskach w ramach nowego paktu nie uwzględnia się wystarczająco wymiaru lokalnego i regionalnego i że odpowiedzialność za przybycie i rejestrację osób mają znowu ponosić przede wszystkim państwa leżące przy granicach zewnętrznych UE. W tym kontekście krytycznie ocenia utrzymanie kryterium dotyczącego państwa członkowskiego pierwszego wjazdu. Wobec tego w myśl prawdziwej solidarności wzywa do szybkiego i sprawiedliwego rozmieszczenia osób ubiegających się o azyl w innych państwach członkowskich oraz do większego zaangażowania nowej Agencji Unii Europejskiej ds. Azylu (AUEA), organów lokalnych i regionalnych i podmiotów społeczeństwa obywatelskiego z myślą o wielopoziomowej współpracy angażującej zainteresowane strony z sektora publicznego i prywatnego.
3. Ponawia swój apel o długoterminowe rozwiązanie problemów związanych z napływem migrantów o nieregulowanym statusie i zakwaterowaniem osób ubiegających się o ochronę zgodnie z prawem międzynarodowym i unijnym, przy jednoczesnym zapewnieniu poszanowania zasady non-refoulement oraz uwzględnianiu interesów osób wymagających szczególnego traktowania we wszystkich decyzjach i działaniach. W tym celu Komitet proponuje, aby w rozporządzeniu w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz w nowym pakcie o migracji i azylu uwzględnić istniejące najlepsze praktyki w zakresie dobrowolnego terytorialnego podziału na poziomie regionalnym, w których stosuje się klucz podziału oparty na danych dotyczących ludności, bezrobocia i dochodów ⁽²⁾.
4. Stwierdza, że nie udało się wdrożyć stałego wskaźnika podziału w całej Unii osób ubiegających się o azyl. Zasadniczo z zadowoleniem przyjmuje jednak propozycję Komisji dotyczącą wprowadzenia mechanizmu solidarności, w którym muszą uczestniczyć wszystkie państwa członkowskie, ale który umożliwi im swobodny wybór między różnymi rodzajami wkładów. Zwraca uwagę, że aby mechanizm ten funkcjonował, należy znaleźć równowagę między miejscami, w których można przyjmować uchodźców, a innymi formami wkładu. Kluczowe znaczenie ma zapewnienie, by liczba państw członkowskich przyjmujących uchodźców była proporcjonalna do liczby państw członkowskich, które decydują się na inny rodzaj wkładu, oraz do relacji między liczbą osób ubiegających się o azyl, które ten status otrzymały, a liczbą osób, które mają powrócić.

⁽¹⁾ Deklaracja Prezydium KR-u w sprawie sytuacji migrantów w Morii (COR-2020-02499, pkt 9).

⁽²⁾ Tak jest w przypadku propozycji SHARE – inicjatywy, z którą wyszedł rząd baskijski i którą popierają różne rządy regionalne, a której celem jest promowanie solidarności i współodpowiedzialności w przyjmowaniu uchodźców i osób ubiegających się o azyl, przy zastosowaniu terytorialnego klucza podziału w oparciu o trzy wyżej wymienione kluczowe parametry.

5. Biorąc jednak pod uwagę złożoność proponowanej procedury, wyraża sceptycyzm co do praktycznej możliwości wdrożenia systemu sponsorowania powrotów. Sugeruje w związku z tym ustanowienie systemu łączącego zachęty i sankcje gospodarcze, który gwarantowałby wdrożenie mechanizmu solidarności.
6. Podkreśla znaczenie praw człowieka i zasad państwa prawa (np. swobodnego dostępu do niezależnego doradztwa i reprezentacji prawnej oraz do Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych ds. Uchodźców (UNHCR)). Prawa te muszą obowiązywać także na zewnętrznych granicach Europy. Tak powinno się dziać zwłaszcza w kontekście proponowanych procedur granicznych, które powinny być zgodne z europejskimi wartościami i zasadą państwa prawa i gwarantować brak dyskryminacji ze względu na obywatelstwo. Odnośnie do procedur granicznych należałoby wybrać inny model niż model wiążący decyzje ze wskaźnikami przyznawania ochrony międzynarodowej. Nowe procedury graniczne muszą gwarantować przestrzeganie tych standardów również w praktyce.
7. Sugeruje, aby współprawodawcy zbadali przepisy art. 53 i 54 wniosku dotyczącego rozporządzenia w sprawie procedury azylowej pod kątem ich zgodności z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie skutecznej ochrony sądowej oraz konieczności przestrzegania innych zasad prawa europejskiego i państwa prawnego przy organizowaniu ochrony sądowej w świetle art. 47 Karty praw podstawowych.
8. Wzywa do przeprowadzania proponowanej procedury kontroli przesiewowej w sposób umożliwiający skuteczną identyfikację „konieczności szczególnego traktowania” na wczesnym etapie. Obejmuje to identyfikację i odpowiednie traktowanie kategorii osób, o których mowa w dyrektywie w sprawie warunków przyjmowania i w proponowanym rozporządzeniu w sprawie procedury azylowej.
9. Zwraca uwagę, że przewidziany na te kontrole przesiewowe maksymalny okres pięciu dni w wielu przypadkach nie wystarczy, by móc faktycznie rozpoznać osoby o szczególnych potrzebach w zakresie ochrony. W regionach przygranicznych należy przeznaczyć dalsze środki na te kontrole, aby zapewnić odpowiedni przebieg procedury i skuteczne ustalenie szczególnych potrzeb oraz uniknąć praktyk dyskryminacyjnych, takich jak profilowanie rasowe.
10. Podkreśla potrzebę unikania powielania działań w procedurze kontroli przesiewowej i zwiększenia jej skuteczności.
11. Zwraca uwagę, że skuteczne zarządzanie kryzysowe zaczyna się zwłaszcza na poziomie lokalnym i regionalnym, a zatem należy zdecydowanie nadać priorytet koordynacji działań z organami lokalnymi i regionalnymi.
12. Proponuje, aby w sytuacjach kryzysowych zapewniać, według uznania państw członkowskich, natychmiastową ochronę nie tylko uchodźcom uciekającym przed konfliktami zbrojnymi, lecz także innym grupom osób wymagających szczególnego traktowania, zwłaszcza dzieciom i ofiarom tortur i traumatycznych sytuacji, jak również ofiarom handlu ludźmi, czego oznaki nie zawsze są wyraźnie widoczne.
13. Przypomina o konieczności przestrzegania ogólnego rozporządzenia o ochronie danych i ogólnych zasad przetwarzania danych i wzywa współprawodawców do należytego uwzględnienia zastrzeżeń zgłoszonych przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych, w szczególności na temat wniosków dotyczących rozporządzenia w sprawie kontroli przesiewowej i rozporządzenia w sprawie systemu Eurodac.
14. Proponuje ustalenie progu wiekowego dla gromadzenia danych biometrycznych w ramach Eurodac na poziomie 12 lat w celu dostosowania go do wymogów dotyczących wieku określonych w kodeksie wizowym i systemie wjazdu/wyjazdu. Przechowywanie danych biometrycznych zawsze idzie w parze z ryzykiem związanym z kwestią przestrzegania przepisów o ochronie danych. Zaleca się zatem zapewnienie, aby dane osób, które może jeszcze nie rozumieją związanych z tym kwestii, nie były przechowywane na potrzeby ochrony porządku publicznego.
15. Z zadowoleniem przyjmuje dążenie Komisji do stworzenia bezpiecznych dróg dostępu do Europy. Stanowi to dodatkowy europejski wkład w międzynarodową ochronę uchodźców, ale nie może zastąpić indywidualnych procedur azylowych.
16. Wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby dalej rozwijały programy przesiedleń, ustanowiły kolejne programy przyjmowania ze względów humanitarnych, takie jak społecznościowe programy sponsorowania, i sprzyjały rekrutacji wykwalifikowanych i utalentowanych pracowników z państw trzecich.

17. Zaznacza, że wiele organów lokalnych i regionalnych w całej UE jest gotowych odgrywać czynną rolę w przyjmowaniu i integracji osób wymagających szczególnego traktowania, i zwraca uwagę na potencjał swojej inicjatywy „Miasta i regiony na rzecz integracji”. Proponuje, aby Komisja Europejska uwzględniła dobre praktyki regionów i miast w zakresie integracji, aby zachęcać do ich wdrażania w innych miejscach, stymulować powstawanie nowych inicjatyw i przyczyniać się do budowania bardziej konstruktywnej debaty publicznej na temat prawa do azylu i migracji.

18. Wzywa do prowadzenia i rozwijania skutecznej polityki współpracy z państwami trzecimi. W tym celu UE musi opracować nową strategię wspierania zrównoważonego rozwoju państw trzecich, zwłaszcza w Afryce, poprzez promowanie zrównoważonego rozwoju gospodarczego i procesów demokratycznych w tych krajach, z uwzględnieniem inicjatyw w zakresie zdrowia, produkcji, edukacji, szkoleń, budowy infrastruktury oraz trwałego i demokratycznego postępu gospodarczego, dzięki czemu ludność nie będzie musiała migrować.

19. Wyraża nadzieję, że w ramach nowego europejskiego paktu o migracji i azylu w stopniu większym niż do tej pory uwzględniane będą dobrowolne oferty organów lokalnych i regionalnych dotyczące przyjmowania osób wymagających szczególnego traktowania.

20. Z zadowoleniem przyjmuje plan działania na rzecz integracji i włączenia społecznego na lata 2021–2027 jako niezbędne uzupełnienie nowego paktu o migracji i azylu i ocenia pozytywnie wyrażone w tym planie uznanie roli organów lokalnych i regionalnych. Z niecierpliwością oczekuje wdrożenia partnerstwa między Komisją Europejską a Europejskim Komitetem Regionów na rzecz integracji.

21. Uważa, że środki działania poprzedzające wyjazd i przyjazd są nierozdzielnie związane z efektywnym rozwijaniem legalnych ścieżek migracji, tak by udało się urzeczywistnić wpisane w plan działania dążenie do skutecznego ujęcia wszystkich etapów procesu integracji.

22. Podkreśla, że konieczny jest łatwiejszy i bardziej przejrzysty dostęp dla organów lokalnych i regionalnych, w tym szczególnie makroregionalnego, do finansowania UE na rzecz integracji i włączenia społecznego.

23. Wskazuje na istotne znaczenie zwalczania dezinformacji na temat integracji i migracji za pomocą konkretnych faktów i liczb z myślą o przeciwdziałaniu dyskryminacji, uprzedzeniom, rasizmowi i ksenofobii. W tym celu wzywa Komisję Europejską, aby w rocznym sprawozdaniu dotyczącym prognozy strategicznej uwzględniła wyniki opracowywanego przez KR Dorocznego barometru regionalnego i lokalnego UE, które to narzędzie opiera się na dowodach i służy m. in. zilustrowaniu wpływu migracji i integracji na miasta i regiony. Jednocześnie zwraca się do Komisji, by dalej prowadziła nacechowane humanistycznie kampanie komunikacyjne i informacyjne skierowane do społeczeństw przyjmujących, w których wyjaśnia się potrzebę zwrócenia należytej uwagi na ruchy migracyjne i odpowiedniego zarządzania nimi.

24. Stanowczo popiera cel Komisji, jakim jest nasilenie walki z przemytem migrantek i migrantów oraz odwiedzenie migrantek i migrantów od odbywania zagrażających życiu podróży. Wzywa w związku z tym do wzmocnienia roli europejskich agencji oraz do dokonania przeglądu planu działania UE na rzecz zwalczania przemytu migrantów, w którym wyjaśni się również rolę ratownictwa morskiego podejmowanego przez podmioty prywatne. Należy unikać kryminalizacji przestrzegania zobowiązań prawnych (takich jak obowiązek ratowania na morzu). Współpraca w zakresie ratownictwa morskiego powinna zdaniem KR-u być koordynowana na szczeblu europejskim i rozwijana w ramach partnerstwa i wzajemnego szacunku między podmiotami państwowymi i niepaństwowymi.

25. Wzywa do zwrócenia szczególnej uwagi na potencjalne ofiary handlu ludźmi (kobiety, osoby młode, dzieci) i podkreśla znaczenie ich właściwej identyfikacji, ponieważ na tym etapie niewłaściwa ocena może pozbawić ofiary handlu ludźmi możliwości korzystania z praw człowieka, a w każdym razie może uniemożliwić przyznanie im szeregu środków ochrony, które są im należne w wyniku naruszeń, których padły ofiarą. Uważa w związku z tym, że konieczna jest koordynacja działań z władzami lokalnymi i regionalnymi i współpraca między różnymi podmiotami. Ma to zasadnicze znaczenie dla procesu wykrywania, szybkiej identyfikacji ofiar i udzielania im wstępnej pomocy mającej na celu ich pełne włączenie i integrację, aby uniknąć ryzyka poważnego wyzysku osób wymagających szczególnego traktowania, które mogą paść ofiarą handlu ludźmi. Podkreśla, że aby zapewnić odpowiednie przyjęcie ofiar handlu ludźmi w sposób zaspakajający ich indywidualne potrzeby, musi ono odbywać się na podstawie indywidualnych projektów, z poszanowaniem ich tożsamości, oczekiwań oraz indywidualnych możliwości i uprawnień. Zaznacza, że współpraca między różnymi podmiotami, której centralnym elementem jest wzmocnienie pozycji ofiar, ma zasadnicze znaczenie dla umożliwienia im integracji społecznej, zanim jeszcze osiągną pełną autonomię.

26. Uważa, że cele paktu o migracji i azylu, w szczególności solidarność między państwami członkowskimi i wdrożenie kompleksowego podejścia łączącego działania w obszarach migracji, azylu, integracji i zarządzania granicami, mogą zostać osiągnięte przez państwa członkowskie, pod warunkiem że będą one działały razem w ramach wspólnego europejskiego systemu azylowego i że w mechanizmie solidarnościowym lepiej uwzględnione zostaną interesy i możliwości ich wszystkich. Potwierdza, że wnioski objęte paktem są zgodne z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE, ponieważ cel proponowanego działania – reforma wspólnego europejskiego systemu azylowego – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki tego działania możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie UE, a proponowane działanie przynosi wyraźne korzyści w porównaniu z działaniami na szczeblu krajowym, regionalnym lub lokalnym. Zwraca ponadto uwagę, że należy przestrzegać zasady proporcjonalności.

Bruksela, dnia 19 marca 2021 r.

Apostolos TZITZIKOSTAS

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
